

სტატუტა ზელოვნება

ISSN 0132-1307

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

1

180 /
1985/4

საქართველოს სსრ კულტურის სამინისტროს
უძველესი შუბანი

1985

საგჟოთე № 1 ხელოვნება 1985 წ.

1941 წელს, ომის დაწყებამდე, ყველაზე ღირსშესანიშნავი მოვლენა იყო, რა თქმა უნდა, საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის დაარსება, თებერვლის თვეში. ბუნებრივია, რომ ყველა დიდად იყო დაინტერესებული აკადემიკოსთა პირველი შემადგენლობით. აკადემიის მომავალი საქმიანობით; ყველას ესმოდა, რომ ქართული მეცნიერების წინაშე ახალი პერსპექტივები ისახებოდა.

პირველი სესია, რომლის პირველი სხდომაც აკადემიის საზეიმო გახსნას მოასწავებდა, 27 თებერვალს შედგა მარქსიზმ-ლენინიზმის ინსტიტუტის კონფერენცია-დარბაზში. დარბაზი ერთიანად ავსებული იყო: პრეზიდიუმში, ჩვენებთან ერთად, ისხდნენ მოსალოცად ჩამოსულნი ოტო შმიდტი, იოსებ ორბელი, უკრაინელი პალადინი, აზერბაიჯანელი თოფჩიბაშევი. საზეიმო განწყობილება იყო. როდესაც ნიკო მუსხელიშვილმა გამოაცხადა, საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის პირველ სესიას გახსნილად ვაცხადებო, მთელი დარბაზი წამოდგა და ოვაცია დიდხანს გრძელდებოდა. ღირსსახსოვარი დღე იყო. და ყველა ივანე ჭავჭავიძელზე ფიქრობდა.

ორი დღის შემდეგ კი, სამხატვრო აკადემიაში, ლექცია რომ დამთავრა, ჩუბინაშვილმა შემომთავაზა: მუშაობა ქართული ხელოვნების ისტორიის სექტორში, რომლის დაარსებაც უკვე გადაწყვეტილი იყო (თავდაპირველად, სანამ ინსტიტუტად გადაკეთდებოდა, ასე იწოდებოდა). გავიდა კიდევ ოცი დღე და კვლავ სამხატვრო აკადემიაში მანვე მიიხრა, როგორც ჩემთვის ცნობილი რამ, ნამდვილად კი სრულიად მოულოდნელი ამბავი! რომ ჩემი დანიშვნა სექტორის სწავლულ მდივნად უკვე შეთანხმებული იყო სათანადო ინსტანციებში.

ამით გადაიშალა ახალი ფურცელი ჩემს ცხოვრებაში — ყველაზე მნიშვნელოვანი და ყველაზე ხანგრძლივი.

(გაგრძელება იქნება)

ლაშა სამსონაძე

მუალამისას

პიესს ორ მოქმედებად

მოქმედი პირნი

- ნელი — ახლგაზრდა ქალი 24 წლისა
- ვასო — ნელის ბაბუა
- მია — ნელის მეგობარი
- გია — ახლგაზრდა კაცი 28-30 წლისა
- მიტო } გიას უბნელები
- გურამი }
- ნიკო } გიას თანამშრომლები
- ვასიკო }

მოქმედების დრო და ადგილი: ჩვენი დრო. ზაფხული. მოქმედება თბილისში ხდება.

სურათი პირველი

სცენა წარმოადგენს ორ მეზობელ ოთახს. ოთახებს მაღალი კარი ჰყოფს. ერთ ოთახში სინათლეა. მეორე ჩაბნელებულია, თუმცა არც იმდენად, რომ შეუმჩნეველი დარჩეს მოქმედება, რომელიც მასში ხდება (მთელი სპექტაკლის განმავლობაში მოქმედება არცერთ ოთახში არ შეწყდება, მაგრამ საუბარი იმ ოთახში იქნება, რომელშიც სინათლეა) ოთახი საკმაოდ კეთილმოწყობილია. უფრო სწორად, იგარბნობა, რომ მასში ქალი ცხოვრობს. ოთახში ყველა ის ნივთია, რაც ჩვეულებრივ საშუალო შეძლების ოჯახში არის. ოთახის სიღრმეში ფარდა არის ჩამოფარებული. ისეთი შთაბეჭდილება უნდა იქმნებო-

დეს, რომ ეს, მეორე, საძინებელი ოთახია. შუაში დგას მრგვალი მაგიდა. მაგიდაზე ღამაზ ღარნაცში მიხაკები აწყვია. აქვე პატარა დოქი და ჭიკა დგას. ოთახის კუთხეში, სავარძელში, მოხუცი კაცი ზის. დროგამოშვებით სავარძლის საზურგეს კეფას აჭერს. ხელში სახელურზე უწყევია. ერთხანს ასეა. შემდეგ წამოიწევა. რამოდენიმეჯერ სხული ისევ უკან გადაძლევს. ბოლოს აღგება. ერთ-ერთი უჯრისავენი გამართება. ცალი მხარი დახრტილი აჭერს. ნაბიჯები მოუხლოდება, ფრთხილი, სუსტი. ეს უფრო დასაღამოსა, ვიდრე სიარული. უჯრის გამოღების დროს მარჯვენა ხელს მარცხენას ამხარს. უჯრიდან რამდენიმე კამფეტს გამოიღებს. საძინებელი ოთახისაკენ მიდის. კამფეტებს გაჭირვებით, მაგრამ მიინც მუთაქის ქვეშ შეჩურთავს. ემჩნევა, რომ დიდილაა. ისევ საცარძლისკენ წამოიხლოდება. სავარძელში კი არ ჩაჯდება. თითქოს ჩაფარდება და კეფას სავარძლის საზურგეს მიუჭერს. ცოტა ხანში გამოჩნდება ნელი. ხელში სანოვაგით დატვირთული ჩანთა უჭირავს. ჩანთას მაგიდაზე დებს. დრომდე ამოსუნთქავს.

ბაბუა. ბაბუ, შენ ხარ?

ნელი. მე ვარ, სხვა ვინ იქნება.

ბაბუა. სად ხარ აქამდე?

ნელი. მაღაზიაში გამოვიარე.

ნელი დაიხრება. ფეხსაცმელებს იხდის.

ნელი. შენ როგორა ხარ?

ბაბუა. ე... შენი მტერი იყოს ისე...

ნელი. ბტკევა კეთა? (ფეხსაცმელები შემოსასვლელისაკენ გააქვს)

ბაბუა თანხმობის ნიშნად აქნევს თავს.

ბაბუა. ნელი!

ნელი. (შემოსასვლელიდან) ხო, ახლავე.

მალე შემობრუნდება.

ბაბუა. კამფეტი იყო?

ნელი. ხომ გვაქვს, რა გინდა?

ბაბუა. სად გვაქვს, კაცო?

ნელი. (ღიინის) კიდევ დამიძალე?

ბაბუა. (ემჩნევა, რომ თვითონაც ეცინება, მაგრამ თავს იკავებს და ცოტა არ იყოს, ბავშვურად გამოსდის) არა, კაცო, რა დაგიძალე...

ნელი უჯრას უახლოვდება, გამოაღებს.

ნელი. (ოღნავ შესამჩნევი გაღიზიანებით) ხომ გითხარი, ნუ დგები-მეთქი მარტო, რომ დავარდე, რას აპირებ მერე.

ბაბუა. ე, ქალო, რა გინდა...

ნელი. კარგი, რა, დილას ვნახე, რომ ამ უჯრაში ეწყო...

ბაბუა. რატომ ნახე მერე!

ნელი. როგორ თუ რატომ...

ბაბუა. ხომ გავიუავით. რამდენი შეგიკამია, თუ იცი...

ნელი. (ღიინის) კარგი, ახალს ვიყიდი...

ბაბუა. არა, მიდი და მოძენე, თუ ქალი ხარ...

ნელი. (ღიინის) ხომ იცი, რომ ვიპოვნი...

ბაბუა. (თითქოს სიამოვნებისაგან ჩაიჭირქილებს) ა, ვნახოთ ერთი, თუ იპოვნი...

ნელი. (მიუახლოვდება) ვიპოვნი-მეთქი და გეპყრება მეორე...

ბაბუა. რა გინდა, კაცო, თუ იპოვნი, შენი იყო სულ...

ნელი. (ოთახს მოაღებებს თავს) სად გეპყრება ახლა. ან ჭიბეში გაქვს ან მუთაქის ქვეშ შეინახავდი...

ბაბუა. (თითქოს დასცინის. ისევ ისე ბავშვურად გამოიხდის) ოი, ოი, მას გეგონოს შენ, გამოიცნო გოგომ...

ნელი. არა?

ბაბუა. (თავისთვის) გამოიცნო, ვითომ, გოგომ, გამოიცნო...

ნელი. მანახე, ერთი, შენი ჭიბე.

ბაბუა. რატომ უნდა განახო?

ნელი. მანახე ერთი, ვიცი, რომ მანდ გაქვს.

ბაბუა. რატომ უნდა განახო, რატომ?

ნელი. ესე არ გამოვა. მე გამოვიცანი და შენ კი არ მანახებ.

ბაბუა. ა, ბატონო, ნახე...

(ნელი ჭიბეს უსინჯავს).

ბაბუა. (ღიინის) ჰო, გამოიცნო გოგომ, გამოიცნო...

ნელი. მაშინ მუთაქის ქვეშა გაქვს.

ბაბუა. კი, სწორედ იქა მაქვს, სწორედ...

ნელი ისევ რომელიღაც უჯრას მიუახლოვდება, აღებს.

ბაბუა. ვერ იპოვნი, ვერა. იმისთანა ადგილას შევინახე, რომ მანახეც ვერ იპოვნი.

ნელი ტახტისაკენ მიდის.

ბაბუა. ხო, მანდ დაგიდებდი სწორედ, მანდ. მიდი, ერთი, რას ნახავ.

ნელი ტახტს ხელს მოუსვამს, შემდეგ მუთაქაას აწყევს.

ნელი (გახარებული სახით) აი, რა გითხარი, ვნახე თუ არა, ხომ ვთქვი, მუთაქის ქვეშ გეპყრება-მეთქი.

ბაბუა თავს შეატრიალებს.

ნელი. (მიუახლოვდება) ვიპოვნი თუ არა... ახლა ვერცტრის ველარ მიიღებ, პირობა ხომ ესეთი იყო...

ბაბუა. მაგი მე მიგახვედრე, რომ იქ იქნებოდა.

ნელი. კი, სწორედ შენ, სწორედ შენ მიმახვედრე.

ბაბუა. ვინ მიგახვედრა, აბა...

ნელი. აბა, ბუჟო, აბა... აი, ახლა მე შევინახავ და შენ როგორ მოძებნი, იმხაკ ვნახავთ.

ნელი შეტრიალდება. დამალვას აპირებს.

ბაბუა. ნელი!

ნელი. დაცა, ახლავე.

ბაბუა. რამდენია სულ?

ნელი. რატომ მეკითხები?

ბაბუა. რამდენია სულ, მითხარი.

ნელი. არ გავიყოფ. შენ არა თქვი, თუ იპოვნი, სულ შენი იყოსო?..

ბაბუა. კარგი ახლა, ეგ რა სამართალია...

ნელი. რა სამართალია და ის სამართალია, შენ რომ არ გეთქვა, მაშინ კიდევ ხო. შენ თქვი, არა, თვითონ.

შენ მხედვად, შვილო. ასე ხომ არ ვიქნებოდი მაშინ... შენ მხედვად, შვილო, შენ...

ნელი. (თითქოს ერთიანად მოაწვება ყელში ტირილი) კარგი-მეთქი, კარგი, კარგი. (ტირის. ბაბუა ჩერდება. ნელის უყურებს).

ბაბუა. ნელი ნელი, გაჩერდი...

წამოწვევას ცდილობს.

ბაბუა. გაჩერდი, ნელი...

ნელი. (ნაწვეტ-ნაწვეტ) რით, რით ვერ მოვიგე შენი გული, რა გინდა (გაღონიანებით, აფეკტში) რა გინდა, რა...

ბაბუა. (ისევ წამოწვევას ცდილობს). ნუ ტირიხარ, რა გიხიხარ, ნუ ტირიხარ, ნუ...

ნელი. რამ გამიჩინა ამისთანა დაწვეტილი... რა გინდა, მიხიხარ, რა...

(ტირის, მაგრამ შედარებით წყნარდება).

ბაბუა. ნუ ტირიხარ-მეთქი. ნუ ტირიხარ, ო, კეფა, კეფა... (ისევ სავარძელს მიაკვებს კეფას. ოხრავს... ნელი შეხედავს. ერთხანს უყურებს. შემდეგ მიუახლოვდება. კეფაზე ხელს უსვამს).

ბაბუა. ამის ღირსი ვარ შენგან, ამის? (უფრო თავისთვის)

ნელი ხმას არ იღებს.

ბაბუა. ამის ღირსი ვარ? ტირიხარ კიდევ?

ნელი. არა...

ბაბუა. ამის ღირსი ვარ, ამის...

ნელი. კარგი, კარგი, მოჩა ახლა...

ბაბუა. ხო, გამაჩუმე, გამაჩუმე.

ნელი. დაგიყო?

ბაბუა. გეჩქარება, ახლა, გეჩქარება...

ნელი. კარგი, ნუ დაიწყე თავიდან...

ბაბუა. მე დაიწყე? მე დაიწყე თურმე...

ნელი. კარგი, ბაბუა, გთხოვ.

ბაბუა. ემ... (პაუზა) წვერი რატომ არ გამპარსე?

ნელი. ახლა გაგპარსავ.

ბაბუა. ახლა კაი დროსია...

ნელი. კარგი, ნუ მეჩხუბები.

ბაბუა. ემ... გაწეთები მოიტანეს?

ნელი. მოიტანეს.

ბაბუა. აქეთ, მარჯვნივ მომისიე ხელი, მარჯვნივ.

ნელი. აქა? (ხელს უსვამს).

ბაბუა. ო, არა, ცოტა... ო, ო, მასე, ო, აგაშენა ღმერთმა, ო, ო, მასე, ო, აგაშენა ღმერთმა, ო, ო, მასე...

პაუზა.

კარგი ახლა, კარგი! ნელი მოშორდება.

ბაბუა. ესე იგი, მოიტანეს, ხომ?

ნელი. მოიტანეს.

ბაბუა. პენსია?

ბაბუა. პენსია არ მოუტანიათ.

ბაბუა. რა რიცხვია დღეს? ოცდაშვიდი ხომ არის?

ნელი. მოიტანენ, ალბათ.

პაუზა

პაუზა

პაუზა

პაუზა

პაუზა

პაუზა

პაუზა

პაუზა

ბაბუა. მომამორე, ერთი, ეს ბუზი, შეშეშეშე ცხლად, შეშეშეშე.

(ნელი მოუახლოვდება, ბუზებს უფრთხობს).

ბაბუა. დღეს რატომ დაგაგვიანდა.

ნელი. მაღაზიაში ვიყავი-მეთქი.

ბაბუა. რა გაუვირებს მერე...

ნელი ხმას არ იღებს.

პაუზა.

პაუზა.

ბაბუა. სასაფლაოზე კიდევ არ გაგივილა, ხომ?

ნელი. (პირმოკუმული) არა...

ბაბუა. ხო, დაივიწყე უკვე. დაივიწყე, რა გენადლება, აღარ გიჩრდიხან...

პაუზა.

ბაბუა. ეხ-ეხ... ემ...

პაუზა.

ბაბუა. ახლა უნდა მაგენს პატრონობა... ცოცხლები რომ იყვნენ, იქნებ გატრონობდნენ.

პაუზა.

სხე მიმაგდებ მეც.

ნელი. ბაბუა...

ბაბუა. კვირამდე თუ ვიცოცხლე, მე გავალ და შეგრცხვებს მერე, შეგრცხვებს...

ნელი. სად უნდა გახვიდე...

ბაბუა. შენ არ შეგაწუხებ... ნუ გეშინია. უკვლა გამოვივას, მე რომ ვთხოვო... (პაუზა)... ვინ გყავს იმათზე ახლობელი, მიხიხარ. დედ-მამა ერთ დღეს ჩაგვივიდა მიწაში, ის დღე დაიწვას, ის დღე... კაცმა ვერ უნდა მოგწვევით იქიდან... ჩემს საფლავზე მომსვლელი ხარ შენ? მეტი არ არის ჩემი მეტი, შენ ჩემს საფლავზე ცრემლი მოგივიდეს. ო, გიორგი, გიორგი... შვილო, შვილო, შვილო...

ნელი. კარგი-მეთქი, კარგი...

ბაბუა. ის დღე დაიწვას, მაგი რომ მანქანაზე დაჭდა. ის დღე...

ნელი. კარგი-მეთქი, გთხოვ...

ბაბუა. კაცმა, კაცმა ვერ უნდა მოგწვევით იქიდან... ემ...

პაუზა.

ნელი. (ჩუმად იყო, მაგრამ თითქოს სათქმელი დაუტყოფდა) ხო, შენ ასე იოლად გეჩვენება უკვლავი... რამდენ ნაწილად დავიყო... მიხიხარ, ერთი, რამდენ ნაწილად დავიყო... მთელი დღე ვზივარ და მანქანაზე ვბეძვავ. დღეს ერთ თაბახზე თერთმეტი უტყვობა დაეუფლა... მერე შენსკენ მოვბრუნარ... შენთვის ესეც არ კმარა... უფროსმა დამცინა... რომ არ გეუბნები, იმიტომ, არა?.. იქაც საფლავის მომვლელს ფულს ვუხდი, მეტი რა გავაკეთო? ამისხნი ერთი, რა გავაკეთო მეტი.

ბაბუა. საფლავის მომვლელი კარგად მიხედავს შენი მშობლების საფლავს. ძვირფასად, ძვირფასად მიხედავს... მე ნუ მომივლი, მე, და იქ გადი...

ნელი. კარგი, ბატონო...

ბაბუა. ხო, მასე ქენი. მე ნუ მომივლი და იქ გადი...

ნელი. კარგი-მეთქი, ბატონო, კარგი...

პაუზა.

ბაბუა. გაწუხებ, გაწუხებ, მაგრამ გეშველება მაღე...

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ნელი ხმას არ იღებს.

ბ ა ბ უ ა . მოიხვენებ მერე, მოიხვენებ...
 ნ ე ლ ი . ხო, აბა, ერთი სული მაქვს პირდაპირ, რო-
 დის მოკვდები...
 ბ ა ბ უ ა . ეხ...
 პ ა უ ზ ა .
 ნ ე ლ ი . (თითქოს ბოლომდე ვერ ამოიღო სათქ-
 მელი) თერთმეტი შეცდომა დავუშვი ერთ თაბახზე,
 თერთმეტი... მთელი დღე ვზივარ და იმ ოხერ მან-
 ქანს ვუყაყუნებ... მესმოდეს მაინც, რას ვბეჭდავ...
 თვლები მაქვს ახლენი ციფრებით და ასობით აქ-
 რელებული... შენ ხომ არაფრის გაგება არ გინდა...
 ჩაბეჭდავ რაღაცას თავში და მორჩა...
 ბ ა ბ უ ა . ხო, მე არ მესმის... გამიხსენებ მერე, გა-
 მიხსენებ... მე არ მესმის თურმე...
 პ ა უ ზ ა .
 დავწვები ახლა და მოიხვენებ მერე...
 პ ა უ ზ ა .
 ბ ა ბ უ ა . დამიგე ახლა, დამიგე, დამეძინოს იქნე-
 ბა...
 ნ ე ლ ი . (მკვეთრი მოძრაობით გადის. თავისთვის
 ლაპარაკობს) სხვას ნერვებს მოუშლი და დაიძინებ
 მერე, აბა, რა იქნება...
 ბ ა ბ უ ა . (მიახებებს) შენმა მტერმა დაიძინოს ისე,
 მე რომ დავიძინებ. შენმა მტერმა...
 ნ ე ლ ი . კარგი ერთი...
 ლ ო გინ ს უ გ ე ბ ს .
 ბ ა ბ უ ა . დავინახავ მე ყველაფერს, დავინახავ...
 მასცე ნუ გგონია უნ... მკვლარიც რომ ვიყო, დავი-
 ნახავ...
 ნ ე ლ ი ტახტზე ჩამოვდება. ემჩნევა, რომ დაიღალა.
 ერთხანს ესე არის. ხანგრძლივი პაუზა.
 ბ ა ბ უ ა . ნელი!
 ნელი ისევ ისე ზის.
 ბ ა ბ უ ა . ნელი!
 ნ ე ლ ი . (მოლილიად) ხო, ახლავე.
 ბ ა ბ უ ა . მოდი, მოდი.
 ნელი გამოდის.
 ბ ა ბ უ ა . ნელი!
 ნ ე ლ ი . ხო, რა იყო?
 ხანმოკლე პაუზა.
 ბ ა ბ უ ა . მიბრაზდები, ბაბუ?
 ნ ე ლ ი . ხმას არ იღებს.
 ბ ა ბ უ ა . მიბრაზდები, ბაბუ, ხომ?
 ნ ე ლ ი . რატომ უნდა გაბრაზდებოდე...
 ბ ა ბ უ ა . მიბრაზდები, კი...
 ნ ე ლ ი . კარგი ახლა.
 ბ ა ბ უ ა . მოდი, მოდი, წამოაყენე.
 ნელი მიუახლოვდება. მხარში შეუდგება. ტახტის-
 კენ მიყავს.
 ბ ა ბ უ ა . მაკოცე ერთი...
 ნ ე ლ ი . კარგი, რა დაგეშართა...
 ბ ა ბ უ ა . მაკოცე ერთი...
 ნელი კოცნის. ნელ-ნელა მიყავს.
 ბ ა ბ უ ა . კამფეტი არ ამოიღო, იცოდევ...
 ნ ე ლ ი . არა, არ ამოვიღებ.
 ბ ა ბ უ ა . ერთი ადგილი ვიცი. იქ მართლა ვერ
 მიაგნებ...

ნ ე ლ ი . მაგასაც ვნახავთ...
 ბ ა ბ უ ა . ა, ვნახავთ, ვნახავთ... (ნელ-ნელა გადის-
 ან) თუ გახსოვს, ის, თმები რომ გამიწებდა...
 ლინით (წიფორხიალებს). ნელა, არ წამაქციო.
 ნ ე ლ ი . ნუ გეშინია.
 ბ ა ბ უ ა . მეფუტკრეობაში ვმუშაობდი მაშინ.
 უფროსი ბულალტერი ვიყავი... სახლში წამოვიღე სა-
 მუშაო. ეს ტახტი მაშინ აქეთ იდგა, ხომ გახსოვს,
 მაგისათვის.
 ნ ე ლ ი . მახსოვს.
 ბ ა ბ უ ა . მოპარვა იცოდი შენ უნდინდნ. ზურგზე
 შემახტებოდი და ისე გიუყარდა თამაში.
 ნ ე ლ ი . ზაფხული იყო, არა?
 ბ ა ბ უ ა . არა, კაცო, ზაფხული როგორ იყო...
 ნ ე ლ ი . როგორ არა, რაღაც თეთრი მაისურთი
 იქეტი. მახსოვს.
 (ტახტს მიუახლოვდება).
 ბ ა ბ უ ა . არა, ბაბუ, არ გხსომებია შენ (წამოწვე-
 ბა). მუთაქა გამიწორე. ო, მასცე, ცოტა დაბლა, არ
 გხსომებია შენ. შენ რომ პლასტელინით თავი გა-
 მიწებე, მერე გადაპარსვა მომიწია თმის და ისე წა-
 ვედი მივლინებაში. სკელი კიტელი მეცვა, მახსოვს.
 ნელა, აქეთ შემომიყვებ საბანი, ო, მასცე. გახსოვს,
 ხომ, ჩემი თეთრი კიტელი.
 ნ ე ლ ი . მახსოვს, შავი ფლავკებით...
 ბ ა ბ უ ა . ო, მაგი მეცვა მაშინ, ცოტა კიდევ შე-
 მომიყვებ საბანი, უბრაუვს ღამე. ო, კარგი ახლა.
 ბ ა ბ უ ა . არ მკოცნი, ბაბუ?
 ნელი გამოსვლას აპირებს.
 ნ ე ლ ი . ხომ გაკოცე.
 ბ ა ბ უ ა . ძილის წინ არ უნდა მაკოცო? კაი, არ
 მინდა, არ მინდა...
 ნელი დაიხრება. კოცნა უნდა.
 ბ ა ბ უ ა . არ მინდა, არ მინდა.
 ნ ე ლ ი . დაიცა, ხო... (კოცნის).
 ნ ე ლ ი . ძილი ნებისა...
 ბ ა ბ უ ა . კაი, კაი.
 ნელის გამოდის
 ბ ა ბ უ ა . ნელი, არ გახვალ, ხომ, სახლიდან?
 ნ ე ლ ი . არა, სახლში ვარ...
 ბ ა ბ უ ა . კაი აბა, კაი, ოხ, კეთა...

ნელი გამოდის. ერთხანს ოთახში გაივლის. შემდეგ
 რომელიღაც უკრიდან კარტს იღებს. მაგისათვის და-
 ჯდება და პასიანის გაშლას იწყებს. ნელ-ნელა მთე-
 ლი გულსყური კარტზე გადააქვს. სახე ეძაბება.

სურათი მეორე

ნელის ოთახში ჩამოხვდება. პირველი სურათის
 მსველელობისას მეორე ოთახში მაგიდასთან სამი კა-
 ცი ზის. ისინი უნდა მოძრაობდნენ, მგარამ არც ისე
 თვალმისაკმაოდ, რომ მაყურებლის ყურადღება გააფ-
 ნტონ. მოკლედ რომ ვთქვათ, ისინი უნდა იგრძნო-
 ბოდნენ და არა არსებობდნენ. თანდათან ნათდება
 ოთახი. უფრო მეტი, უკუყიანი ფერები. არეულობა.
 გურამი და მიტო ნარდს თამაშობენ. მიტომ გაა-
 გორა. ნარდის აშლას იწყებს. გურამი ხელს უჭერს.

გ უ რ ა მ ი. მოკვესთე...
 მ ი ტ ო. რა მოკვესთე...
 გ უ რ ა მ ი. მოკვესთე, ბიკო...
 მ ი ტ ო. რა მოკვესთე...
 გ უ რ ა მ ი. (ხმში დაძაბული კანკალი ეხარება)
 ბიკო, მოკვესთე, ბიკო...
 მ ი ტ ო. (თავი ჩაწეული აქვს. ჭიუტად იმეორებს)
 გინდა ხაერთოდ ვითამაშოთ?
 გ უ რ ა მ ი. ბიკო, მოკვესთე-მეთქი...
 მ ი ტ ო. არა.
 გ უ რ ა მ ი. როგორ თუ არა, შენ გააგორე და ქუს-
 თუჩი-მეთქი, ვერ გაიგე?...
 მ ი ტ ო. შენ თუ შენთვის გულში თქვი, ეგ მე არ
 ვიცი, ძმობო...
 გ უ რ ა მ ი. არა, ვერ გაიგე?..
 მ ი ტ ო. მე უკვე გაგორებული მქონდა და შენ
 რაღაც შენთვის ჩაიბურტყუენი.
 გ უ რ ა მ ი. არ დამაგინებინო.
 მ ი ტ ო. დაიგინე მერე.
 გურამი მიტოსაკენ გადაიხრება და რაღაცას ხმა-
 დაბლა ეუბნება.
 გ უ რ ა მ ი. ეგრე იყოს?
 მ ი ტ ო. იყოს...
 გ უ რ ა მ ი. (კამათლებს მიუგორებს) ბიკო, მოვ-
 ქესთე...
 მ ი ტ ო. არა. (ნარდის აშლა უნდა).
 გ უ რ ა მ ი. (ხელს უქერს). მოკვესთე, ბიკო...
 მ ი ტ ო. შენ მე ურთუ ხომ არ გგონივარ. ნახევარ
 ნაბიჯში ზიხარ და ვერ გავიგე?
 გ უ რ ა მ ი. ვახ, გია რატომ არ იჭლა აქ...
 მ ი ტ ო. ხელი გამოიშვი.
 გ უ რ ა მ ი. ბიკო, მოკვესთე, ბიკო...
 მ ი ტ ო. არა.
 გ უ რ ა მ ი. ახლა არ დამაგინეინო.
 მ ი ტ ო. დაიგინე მერე.
 გ უ რ ა მ ი. მოკვესთე-მეთქი, ბიკო...
 მ ი ტ ო. არა.
 გ უ რ ა მ ი. მოკვესთე-მეთქი...
 მ ი ტ ო. არა.
 გ უ რ ა მ ი. მოკვესთე-მეთქი...
 მ ი ტ ო. შენ რა კინკული ყოფილხარ.
 გ უ რ ა მ ი. მე ვარ კინკული?
 მ ი ტ ო. ეგრე ყოფილხარ.
 გ უ რ ა მ ი. ბიკო, მოკვესთე-მეთქი.
 მ ი ტ ო. არა.
 გ უ რ ა მ ი. რატომ უნდა დაეთმო, არა, რატომ უნ-
 და დაგიტო...
 მ ი ტ ო. არ მოგიქესთია.
 გამოჩნდა გია, შარვალზე ქამარს იკრავს.
 გ ი ა. რახ ხმაურობთ?
 გ უ რ ა მ ი. ბიკო, მოკვესთე და არაო იძახის.
 მ ი ტ ო. არ მოგიქესთია.
 გ უ რ ა მ ი. (მიტოს) ბიკო, მოკვესთე, ბიკო...
 მ ი ტ ო. არა.
 გ უ რ ა მ ი. ვახ, ეს ვინ არახ.
 გ ი ა. რა არის, ღვინის ამოტანაზე იჩხუბოთ, იქ-
 ნებ...
 მ ი ტ ო. (გიას) შენ თავი ქულში გაქვს, იუზგარ,
 როგვის მოგვიყე...

გ ი ა. ახლიდან ითამაშეთ.
 მ ი ტ ო. რატომ, ძმობო, რატომ?
 გ უ რ ა მ ი. არა, რატომ უნდა დაგიტოვო?
 მ ი ტ ო. მე რატომ უნდა დაგიტოვო?..
 გ უ რ ა მ ი. ბიკო, მოკვესთე.
 მ ი ტ ო. არ მოგიქესთია.
 გ უ რ ა მ ი. აი, მე ჩავალ.. მაგრამ შენს სინდისზე
 იყოს.
 მ ი ტ ო. იყოს, ძმობო, არ მოგიქესთია.
 გ უ რ ა მ ი. ახლა არ დამაგინებინო.
 მ ი ტ ო. დაიგინე მერე.
 გურამი გადაიხრება ისევე ეუბნება ხმადაბლა — ეგ-
 რე იყოს?
 მ ი ტ ო. ეგრე იყოს, ძმობო.
 გ უ რ ა მ ი. ვახ, ეს ვინ ყოფილა, ჩავალ, ძმობო,
 ამდენს თუ კადრულობ, ჩავალ.
 მ ი ტ ო. მე რას ვკადრულობ, რა, დედის გინებას
 ვირჩენ? მაგის თქმა გინდა?
 გ უ რ ა მ ი. კარგი, თუ ძმა ხარ. შენ შარზე ხარ.
 მ ი ტ ო. შარზე მე ქი არა, შენა ხარ.
 გ უ რ ა მ ი. კარგი ერთი, დამანებე თავი (წამოდ-
 გება, გიას მიმართავს) მომეცი რამე ამოსატანი
 (გიას ბაღურა გამოაქვს).
 გ ი ა. კარგი ზეთოები ხართ. არცერთმა არ იცით
 ნარდის თამაში.
 გ უ რ ა მ ი. ვინა, ბიკო...
 გ ი ა. ვინა და არც ერთმა.
 გ უ რ ა მ ი. მაგასაც ვნახავთ (მიტოსაკენ იშვერს
 ხელს). მაგას მაინც მოვულებ.
 მ ი ტ ო. ვნახოთ, ძმობო, ვნახოთ. ჭერ წაგებული
 მივიღოთ. მერე ვნახოთ.
 გ უ რ ა მ ი. (გადის. კარებიდან). ვნახოთ, ვნახოთ,
 (გაეა).
 მ ი ტ ო. ვნახოთ მერე (გიას მიმართავს). სულელია
 ეს შობელძაღლი. გავაგორე უკვე, მაგან მერე ჩიი-
 ლაპარაკა რაღაცა. აყვანა უნდოდა, რა...
 გ ი ა. დაიცა, თუ ძმა ხარ, მაგაზე ნულარ ვილაპა-
 რაკებთ.
 მ ი ტ ო. მაგისი ასაყვანი ვარ, გია, იუზგარ?
 გ ი ა. კარგი, ხომ ჩავიდა, რაღა გინდა.
 მ ი ტ ო. ჩახვალა ლაპარაკი, მე ჩავიდილი, მა-
 გრამ აყვანა უნდოდა.
 გ ი ა. დაიცა, რა, მოგვლია. რაღა დროს ჩუენი
 ბავშვობაა.
 მ ი ტ ო. ბავშვობა რა შუაშია, იუზგარ?
 გ ი ა. კარგი, ხო. ქიფი მინდოდა, თქვენ კი აქ
 ბაზარი გაიმართეთ.
 მ ი ტ ო. მაგის ასაყვანი კაცი არა ვარ, გია, ძმობო,
 შენც ხომ იცი ეგა.
 პაუზა. გია სკამებს მიაწყობს მაგიდასთან.
 გ ი ა. წამო, რაღაცა გაეკეთოთ, მომეხმარე.
 მ ი ტ ო. წამოდგება. ცოტა ხანში გამოვა. ხელში თე-
 ფში უქირავს პურით და ძხვებით. გიაც გამოვა. თე-
 ფშებს ალაგვს.
 მ ი ტ ო. სად არის ახლა ამდენი ხანი.
 გ ი ა. (იციანის) შენ ის თქვი, ცალკე თუ უბერავს
 სადმე.

მითო. როგორ თუ ცალკე უბერავს. „ოზშიაია“ მშაო.

გია. კარგი, ვიხუმრე, რა დაგემართა. ამოვა, აბა, რას იზამს.

მითო. (უფრო თავისთვის) ცალკე უბერავს, კარგია.

გია. (უფრო თავისთვის) მოიცა. ახლა რა დაგერა, შო, ეგ არის, რა. არა, კონსერვი მაქვს კიდე-გაღის, მითო პურს მოტეხავს, ძეხვის ნაჭერს დაადებს. ჟამს. გია შეშოვა.

მითო. მომშვიებია, ხომ იცი...

გია. მეც.

თვითონაც იღებს პურს და ჟამს.

მითო. სამსახურში რა ამბებია?

გია. (ხელს ჩაიქნევს) წერო...

მითო. (იღინის) წერო, არა. წერო, წერო.

გია. შენთან?

მითო. (პირი საშველით აქვს გამოტენილი. რაღაცის თქმა უნდა).

უფროსი გადაწყვიდა.

გია. რატომ?

მითო. რა ვიცი, იუზგარ, თვალში ეერ მოვხვდი კარგად... შენგის რა ისმის?

გია. (ხელს ჩაიქნევს) ერთ ვერ ჩავკითხე... ვითომ სულ რაღაც საქმეები მაქვს... საღდაც მიგრბივარ, მოვრბივარ... მერე რომ დაფიქრდები, თურმე არაფერი საქე არ მქონია (თან ჟამს. პაუზა. მაგიდის კუთხეზე იყო ჩამოქცარი. ჩამოხტება) მართლა საღ არის აქვს ხანი...

მითო. ეგ ისევე ისე უაღიარებლობს, არა?

გია. (ზრუნველ იჩინავს). მართლა ხომ არ გაუბერა საუბე...

მითო. ფეხებით დაკვიდებ. არა, გია, იუზგარ, აუვანა როგორ უნდაოდა...

გია. კარგი, რა, თუ მშა ხარ.

პაუზა

გია. (მიმართავს) შენა... (სმარტს გაიგებს) აი, მოვიდა კიდეც. (ორივენი წამოდგებიან, გამოჩნდება გურამი. ლინოზეთ არის დატვირთული).

გურამი. იქნება მომშვედლოთ.

მითო. ამდენი ხანი სადა ხარ.

გურამი. გამოშართით რა, ისინდისეთ ახლა... ბოთლებს ართმევენ. გურამი მაგიდასთან მიდის.

გურამი. ვახ, როგორ მომშვიდა. (საშველს იღებს).

გურამი. პა, დავედეთ ახლა, ვიღას ველოდებით.

გურამი. დიაცა არა, ლუკმა შემარგე.

(მაგიდას შემოუსხდებიან. ჩვეულებრივი ქვიფის წინა სამზადისი. თევშების ახლო მოწვევა. სკამის გამოცეცა. გადალაპარაკება. ნელ-ნელა კლებულობს შუქი. ნელს ოთახი ნათდება. ნელი მაგიდასთან ზის. ისევე პასიანს აქვს გაშლილი.

სურათი მესამე

ერთხანს ასეა. კარებზე კაკუნი. გამოჩნდება მათა. ნელი მოხედავს.

მაია. სძინავს? (ნელის უახლოვდება). ნელი თანხმობის ნიშნად უკრავს თავს.

ნელი. მოდი, დაჯექი.

მაია. პასიანს შლი? (სკამს ხმაურთანად გამოწვევს).

ნელი. ცოტა ჩუმად, ახლა დაწვა. გიზღინებოდა მაია. როგორა ხარ.

ნელი გაურკვეველ მოძრაობას აკეთებს.

მაია. ძალიან გაწვალდები?

ნელი თითს მიიღებს ტუჩებთან, ჩუმად, ანიშნებს. წამოდგება. ტახტს მიუახლოვდება. ისევე უკან ბრუნდება.

მაია. როგორი მძიმე სუნია თქვენთან.

ნელი. წაშლის, არა?

მაია თავს უქნევს.

ნელი. ნუ იტყვი, სამსახურში რომ მივდივარ, ხალხს გარე-გარე ვუვლი. მეჩვენება, რომ ტანისამოს-გეც ვის სუნე მაქვს აუღლილი... (პაუზა) ვერაფრით ვერ გაიფიქრე ოთახიდან...

მაია. ორიპირი ქარი გააკეთე.

ნელი. მაგის უფლებას ვინ გაძლევს... გაცივების ეშინია... როგორ მღლის, მაია, რომ იცოდე, როგორ მღლის...

მაია. ძალიან პირვეულია, არა?

ნელი. პირვეული კიდეც არაფერი... (ხანმოკლე (პაუზა) შეგამჩნევია (ხელს შეუბღვს მოსივამს) აი, აქ, შეუბღვს, როგორა აქვს აქერცლილი კანი. თითქოს უყოვლდდე თითო პირ კანს იცვლის... სულ უფრო და უფრო პატარავდება... (ხანმოკლე პაუზა) ...მე ვამჩნევ როგორ პატარავდება დღითიდღე (შე-დარებით მკვეთრად) აუტანელია უფრობდე ცოცხალ კაცს და ფიქრობდე სიკვდილზე... იმ ავარიის შემდეგ მე აღარ მინდა სიკვდილზე ვიფიქრო. ეს კი მასხენებს... უყვალდე უფრო ამ მოლოინით ვიღლები... (ხანმოკლე პაუზა) იმისი შეგრძნება ვერ მოიშორო, რომ დღეს თუ არა, ხვალ, დღეს თუ არა, ხვალ... ხანდახან იმასაც გაუიფიქრებ: ბარემ მოხდებოდა მოსახდენი-მეთქი. ისიც მოსივენებს და, ალბათ, მეც შეეგუებო... (პაუზა) ღმერთო, რას ვროშავ, სულ დაგავდი კუთლან.

მაია. (თანაქმობით) ესე არ შეიძლება, დასვენება გჭირდება...

ნელი. მოიცა, ერთი, რომელ დასვენებაზე მელაპარაკები...

მაია. გეუბნები მე შენ. არ შეიძლება ესე... თვითონაც როგორ ვერ ხვდები, რომ ცოლვა ხარ...

ნელი. ცოლვა... ცოლვა კი არა... (პაუზა) თუმცა მაგას რას ვერჩი... (პაუზა) სახლავზე ვერ გავლივარ... თითქოს უფრო უნდა ვმშვიდდებოდე, მაგრამ ვერ გავდივარ...

მაია. მეოთხე წელია, უკვე არა?

ნელი. (წამოდგება) მეოთხე... (გაივლის).

მაია. ღმერთო, როგორ გარბის დრო... ადგილი დაგრჩათ სახლავზე?

ნელი. გახსოვს, დედაჩემი როგორი შეცვლილი იყო...

მაია. აბა, სრულიად სხვა ქალი იწვა...

ნელი. მაშინ, რომ იცოდე, თითქოს მიშველა კიდევ მაგან... რაღაცნაირად ვერ განვიცადე... მერე ვეცემოდა, რომ სხვას ვტიროდი... ახლაც ვერ წარმომიადგენია, როგორი იქნებოდა მკვდარი... მაშინ

ვერაფერს ვერ ვგრძნობდი, მაგრამ შიში საიდან და-
მეწყო, იცი... (პაუზა) მაშინვე ახალნაყოფი, შავი
ფესაცემლები ეცვა და თეთრი ზონარი ჰქონდა გა-
დაღვრილი. მაშინ ვიგრძენი პირველად, რომ ველარ
გაივლიდა, რომ მორჩა... ყველაფერი წაიშალა... ში-
ში იქიდან დაიწყო. (ბაბუს ოთახისაკენ გააქნეს
თვის) ეს კი გამუდმებით მაგრძნობინებს, რომ ისე
უნდა შევეხო სიკვდილს... (პაუზა) როგორ არ მინ-
და, მია, ვიფიქრო ამაზე... შენ ხომ წარმოდგენა არა
გაქვს, როგორ არ მინდა...

მ ა ი ა. კარგი ახლა, აღარ არის ამაზე ლაპარაკი
საქირო...

ნ ე ლ ი. ვიცი... ვიცი...

მ ა ი ა. მოდი, ახალ პასიანს გასწავლი...

ნ ე ლ ი. (თითქოს ისე გამოკრთვება) აი, აქ
(ხელს ისე შეზღუბე შეივლებს) კანი ექერცლება...
ესე, გაყოლებით... თითქოს ძველი შენობა ინგრე-
ვა... (პაუზა) გამუდმებით იმის შიში გქონდეს, რომ
დღეს თუ არა, ხვალ სამსახურიდან მოხვალ და
მკვდარი დაგვხვდება. ან, ან უფრო უარესი, ხელში
ჩაგაკვდება და კიდე ერთხელ უნდა შეებო... (პაუ-
ზა) ...მერე უკვე შენი რაგია და იმდენზე არ ღაგი-
ტავებია, რომ ვილაკამ დავიწყება შეძლოს...

მ ა ი ა. ხო, კარგი ახლა, რა დაგემართა...

ნ ე ლ ი. ეს აუტანელია, მია...

მ ა ი ა. არაფერი სამაგისო არა გჭირს და ცოტა
გონს მოდი...

ნ ე ლ ი. (მაისს მოხედავს) ძალიან მოგაწყინე,
არა?

მ ა ი ა. ხო, აბა, მომაწყინე... მოაწუწინე კი არა,
მ არის ამაზე ლაპარაკი საქირო...

ნ ე ლ ი. (იციანს) როგორი გაბავშვებულია. ძენ
ხომ წარმოდგენა არა გაქვს (სკანზე ჩამოკლება).

მ ა ი ა. მოხუცებს ემართებათ ეგრე... მოდი, რა,
გენილაფერი პასიანს მასწავლებ...

ნ ე ლ ი. როგორ არის, იცი... კამფეტებს მიმალავს,
გოგო... როგორც ბავშვობისას...

მ ა ი ა. კარგი, არ გადამრიო...

ნ ე ლ ი. დედას ვფიცავარ...

მ ა ი ა. (იციანს) მერე შენ, შენ რას აკეთებ...

ნ ე ლ ი. მეც ვუმილაკე...

მ ი ა. ისევე იციანს.

ნ ე ლ ი. (ოვითონაც ეცინება) კარგი, გეუფო, გე-
ყოფა, გააღვიძებ.

მ ი ა. თავს იკავებს.

ნ ე ლ ი. შეიძლება კიდე გაგეცინოს (მაისს შეხე-
დავს). ოღონდ არ დამცინო.

მ ა ი ა. საერთოდ, როცა თხოვენ ან აფრთხილებენ,
უფრო ეცინებათ ხოლმე. (მაისაც ეცინება, მაგრამ
თავის შეკავებას ახერხებს) არა, აღარ ვიციანი, აღარ
ვიციანი...

ნ ე ლ ი. რა მემართება, იცი, როცა ვთამაშობთ...
რალაცნარად ყველაფერი მაიწყდება... მაიწყდება,
რომ... როგორ გითხრა, მე თვითონ ვცდილობ, რომ
ვთამაშო... როცა თამაშობს, ვეღარ ვგრძნობ, შუბ-
ლზე რომ კანი აქვს აქერცლილი... თანაც რალც-
ნარი საქირო ხდება... რასაც ჩვენ ვაკეთებთ, ისიც
ავადმყოფურია... მერე, როცა დაფიქრდები ხოლმე,
ყველაფერს შემზარავად სხვა სახე ეძლევა, მაგრამ

იმ წუთას მე არაფერზე არ ვფიქრობ იმის გარდა,
თუ სად დამიძალა კამფეტი. ან მე სად გადავმალ...
(პაუზა) მაგრამ შემდეგ, შემდეგ ისევე იცულებს...
თითქოს მემუქრება... რალაცნარი სიჭიჭტობა...
ნებს იმ დღეს და თითქოს მემუქრება...

მ ა ი ა. ისე, მეც შემომჩნევია. მოხუცები ყოველ-
თვის ცდილობენ სიკვდილი მოგაგონონ. თითქოს გა-
შენებენ თუ გასაყვედურობენ...

პაუზა, ორივენი დაღუძმდებიან წამით. მ ი ა. კარტის
აშლას აპირებს:

ნ ე ლ ი. მია!

მ ა ი ა. ხო.

ნ ე ლ ი. არ გინდა, ახალი წელი იყოს?

მ ა ი ა. (ეცინება). უკვე ძალიან მოგდის...

ნ ე ლ ი. მე მინდა. ღმერთო, როგორ მინდა ახალი
წელი იყოს და სახლში თეთრი ჩიჩილაკი შედგას.
გინახავს ჩიჩილაკი?

მ ა ი ა. (ეცინა) როგორღაც.

ნ ე ლ ი. ერთი ახალი წელი დამამახოვრდა. ჩვეუ-
ლებრივი ახალი წელი იყო. ხომ იცი, თბილისში
როგორი ახალი წელიც იცის. უთოვლო, კუქუიანი,
რალაცნარი ზერელი... (პაუზა) თანაც ყველაზე ცუ-
დი ის არის, რომ ბოლომდე ელოდები თოვლის მო-
სვლას. ამინდებაც ყველაზე მკაფიოდ ის დღე დამამახ-
სოვრდა... თითქოს ვილაკამ სუფთა თოვლი შემომი-
ყარაო სახლი... ღმერთო, როგორ მიუვარდა მაშინ
სუყველა... (ნელი ხელს გაიქნევს, თითქოს ბუზმა შე-
აწუხა. ეცინება) ახალი წელი ყოველთვის მაშინ მიხ-
დება, როცა ძალიან ცხელა და ბევრი ბუზია.

მ ა ი ა. მართლა რა ამბავია, გოგო (თვითონაც
ხელს გაიქნევს) ბუზების წამალი უნდა ჩამოგიტანო
ერთი.

ნ ე ლ ი. (იციანს) ვინა, გოგო, ვინ მომცემს მ-
აგის უფლებას. მე ამის გარეთ გამუყანი ვერა ვარ
და თვითონ სუნს ვერ იტანს.

მ ა ი ა. მერე მაგასაც არ აწუხებენ?

ნ ე ლ ი. აწუხებენ, მაგრამ ერთხელ რომ ჩი-
თობს თავში, ხომ იცი მაგის ამბავი...

მ ა ი ა. აა, რა გეშელება?

ნ ე ლ ი. რა ვიცი...

(პაუზა)

მ ა ი ა. გოგო, რა ხდება გახთან, ქეფობენ?

ნ ე ლ ი. საიდან მოიტანე?

მ ა ი ა. შენსევე რომ ჩამოვიარე, რალაც ხმები გა-
ვიგე.

ნ ე ლ ი. ძალიან მთვრალეები იყვენ?

მ ა ი ა. არ ვიცი, ესე ვერ გავარჩიო... წამო, უ-
რი მიუფგლოთ.

ნ ე ლ ი. დაიცა, ხომ არ გახუდლდი...

მ ა ი ა. რა მოხდა მერე. ყოველ შემთხვევაში, შენ
ყველა უფლება გაქვს.

ნ ე ლ ი. დაიცადე, რა. რა სასიამოვნოა ვილაკაზე
ყურის გდება.

მ ა ი ა. ე, შენა ხარ, რა... კაცები მაშინ არიან გუ-

ლაზილები, როცა მთვრალები არიან და თანაც ერთად...

ნელი. არა, ეგრე არ მინდა, ის მითხარი, შენი საქმე როგორ არის, შენი.

მ. ა. (გამოცოცხლებულ მოძრაობას აკეთებს). საუბარი იმ ჩარჩოში ჯდება, რომელიც უფრო მას-ლებელიც არის, შეჩვეულიც, ათასჯერ ვადამღერებ-ბული და მინც სასიამოვნო) ემ, რა ვიცი... აი, არ მომწონს ეს ჯუმბერი და მომკალი, არ მომ-წონს.

ნელი. კიდევ დაგაბატია სადმე?

მ. ა. თე-ატრში (იციან). ერთხელ, ხომ გა-ხსოვს, რომ გითხარი, სულ თვინად კაფეში შევე-დი. იქ შამანური, იქეთური, აქეთური. მორეკე-რაც, საღდაც სხვა კაფეში ვიყავით. ახლა, ალბათ, იფიქრა ცოტა ინტელიგენტის შთაბეჭდილებას და-ვ-ტრუვებო და თეატრში დამატია (იციან) საქმროს მასტს მიუბრუნებო...

ნელი. (სიცილში აყვება) ძალიან ბებერია?

მ. ა. არა, ბებერი არ არის, თან შენახულიცაა, მაგრამ ცოტა ის არის, რა, როგორ გითხრა... ნუ, არ მიღის გული და რა ვქნა...

ნელი. შენ, მოდი, ისევ მოყევი თქვენი ამბავი, რა.

მ. ა. ჰო, (იციან) მოყლედ, ვზივარ ოთახ-ში... შემოდის.

ნელი. მართო იყო? (იციან)

მ. ა. არა (ხელს აქნებს). იმასთან, რა ჰქვია იმას, გამახსენე, რა ჰქვია, ხო შუამავალი, შუამავალთან ერ-თად... (იციან) მოყლედ, რომ შევხედე, ეგრევე ცუდად გამკრა აქ (გულთან ხელს მიიდებს). მერე, ის ვიფიქრე, სახლში რა მაქვს-მეთქი. მერე რაღაცე-ებს ვფაცი-ფუცობდი. (იციან).

ნელი. თვითონ რას აკეთებდა, თვითონ? (იცი-ან).

მ. ა. მაგას ვინ უფურებდა, გოგო... მე ჩემი გაკირვება მქონდა (იციან). რა ვიცი, იჭდა...

ნელი. მერე, მერე?...

მ. ა. ჰოდა, რა მქონდა ახლა სახლში, ხო, მოყ-ლედ, ტკბილეული მქონდა რაღაც. ლამაზად რაღაც ნამცხვრები გამომიცხო, ის მქონდა, ხილი იყო, ხო-ერთი ბოთლი სოფლის არაუე მქონდა.

ნელი. არუის ხსენებანზე, მეც უნდა მქონდეს, ხომ არ გინდა.

მ. ა. დივიცა, მერე... (იციან) „ნუ წუხლები-თო“ — მითხრა.

ნელი. (იციან) „ნუ წუხლებითო“ — არა?

მ. ა. (იციან) ხო, აბა „ნუ წუხლებითო“. თვი-თონ ერთი ჭიქა დაღია, ოჯახი დალოცა. მეტს არ ვხვამო, თქვა.

ნელი. (იციან) „არ ვხვამო“, არა?

მ. ა. ხო, აბა, „არ ვხვამო“, მერე, მოყლედ, ის შუამავალი საღდაც გაშა.

ნელი. (იციან) მერე, მერე რა გითხრა?

მ. ა. (სერიოზულ საბეს იღებს) მომწონხარო... (იციან).

ნელი. (იციან) მომწონხარო, ხომ?

მ. ა. მომწონხარ ძალიანო, მიხსრა და, კიდევ, ჩვენ უკვე ბავშვები აღარ ვართო.

ნელი. (იციან) მინც, მინც როგორ მომწონ-ხარო?

მ. ა. მე რა ვიცი, მომწონხარო, მაგრამ ეგრევე ფერი, ბავშვები აღარა ვართო, როგორ მითხრა... (იციან)

ნელი. ბავშვები აღარა ვართო, არა? (იციან).

მ. ა. აბა, ერთმანეთს შევესალდითო, მოყლედ. (იციან) ვაი, ვაი, რა გოგო ვიყავი, ვაი ჩემი თავი რა ვიქვი, რა ბიჭები გივლებოდნენ? (იციან, მაგრამ გულისტკივილით, თუ დაფიქრება გაერია სიცილ).

ნელი. (იციან) მოიცა, მოიცა, მერე რა იყო?

მ. ა. რა იყო, არაფერი, პაემანი დამინიშნა.

ნელი. (იციან) პაემანი, არა?

მ. ა. აბა!

ნელი. და მაშინ იყო, კაფეში რომ წაგიყვანა,

ხომ?

მ. ა. ხო, ემ. (იციან) რამდენს ვიციანთ, რამე არ გვეწყინოს.

ნელი. ეგ სულ წედმეტი იყო... (თვითონაც იცი-ან, მაგრამ უკვე უფერულად, ჩამქრალად) გინდა ცოტა არაუცი?

მ. ა. არა, ცხელა... ანდა, გამოიტანე.

ნელი ღებდა, კარადისკენ მიდის.

მ. ა. შენ, რა ლამაზი ყვავილებია... თავიდანვე თვალში მომხვდა.

ნელის არაუცი გამოაქვს.

ნელი. აბა, მანებვირებენ, ბატონო...

(ვეკვლივად).

მ. ა. რაო, რას აპირებს?.. (გის კარებისკენ ანიშნებს).

ნელი. რა ვიცი. არც ვფიქრობ.

მ. ა. ღებო, რა ლამაზი ყვავილებია... ცოტას ხომ არ სვამს?

ნელი. არა, საიდან მოიტანე?

მ. ა. რა ვიცი, ისე.

ნელი. არა, საიდან მოიტანე, მართლა მითხარი.

მ. ა. შეგეკითხე, რა დაგემართა...

ნელი. (ყვავილებს მოეფერება) ლამაზია, არა?

მ. ა. ძალიან. როდის მოგიტანა?

ნელი. სამსახურიდან რომ დავბრუნდი, კარებთან იყო ატულული. ისეთი სასაცილო სანახავი იყო...

მ. ა. რას შვრება. აკეთებს რამეს?

ნელი. მუშაობს, მეტს რას უნდა აკეთებდეს. ნა-ბე. ეს რა ლამაზია.

(ერთ-ერთ ყვავილზე უთითებს).

მ. ა. გოგო, რა გითხრა, კინალამ დამაინიშნა.

ნელი. რა იყო, რა მოხდა?

მ. ა. ვინ გათხოვდა, თუ იცი?

ნელი. ვინა?

მ. ა. არა. უბრალოდ, ვერც წარმოიდგენ.

ნელი. მითხარი, ხო.

მ. ა. ნანული რომ გათხოვდა?

ნელი. რას ლაპარაკობ, ვისზე?

მ. ა. თენგიშა წაიყვანა.

ნელი. ვერახოდეს წარმოვიდგინე.

მ. ა. აბა!

ნელი. როდის, გოგო, როდის?

მ ა ი ა. ორი დღის ამბავია, შენ როგორ ვერ გაიგე? წარმოიდგენდი?

ნ ე ლ ი. ვერასოდეს.

საძინებელი ოთახიდან ბაბუას ხმა ისმის.

ბ ა ბ უ ა. ნელი!

ნ ე ლ ი. მერე სად არიან ახლა?

მ ა ი ა. სახლში, სად უნდა იყვნენ.

ბ ა ბ უ ა. ხ მ ა. ნელი!

ნელი გაიგონებს

ნ ე ლ ი. (მიას) გაეღვიძა, ხომ იცი (ბაბუას), ახლავე.

ბ ა ბ უ ა. ხ მ ა. ე, კაცო, დროზე...

ნელი წამოდგება, სწრაფი ნაბიჯით შედის ოთახში.

ბ ა ბ უ ა. ხ მ ა. რამდენს გიძახი, ვერ უნდა გაიგო?

ნ ე ლ ი. გავიგე, ხო, რა გინდა.

ბ ა ბ უ ა. ვინ მოვიდა?

ნ ე ლ ი. მიაა.

მ ა ი ა (გასძახებს). საღამო მშვიდობისა, ვასო ბაბუა.

ბ ა ბ უ ა. საღამო მშვიდობისა.

ბ ა ბ უ ა. (ნელის) მოდი, ერთი იქით გავიდეთ.

ნელი მხარში უღებდა, წამოაყენებს. მიაა მაგიდაზე გაშლილ პასიანსს დაყურებს. შემდეგ აშლის და ახალი პასიანსის გაშლას იწყებს. ნელი და ბაბუა ოთახიდან გადიან. ბაბუა წაიფორხილებს.

ნ ე ლ ი. (გაღზიანებით) ფრთხილად...

ბ ა ბ უ ა. ე, ქალო, კარგად მომიღე ხელი.

ნ ე ლ ი. კარგი, კარგი, ნუ მეჩხუბები.

ბ ა ბ უ ა. ემ, (გადიან).

მალე შემობრუნდებიან. მიაა შემოტრიალდება.

მ ა ი ა. როგორ ბრძანდებით, ვასო ბაბუა?

ბ ა ბ უ ა. ემ, შენი მტერი იყოს ისე (ნელის). კარგად მომიღე ხელი.

(საძინებელში შეჰყავს, აწვევს. ბაბუას ხმა) ახლა შემომიყეცე ხაზნი. არა, მასე არა, ხო, გეჩქარება ახლა, გეჩქარება...

ნ ე ლ ი. არსად არ მერჩქარება, კაცო...

ბ ა ბ უ ა. შემომიყეცე, ხო, მასე. მუთაქა გაასწორო, მასე. მაკოცე ახლა.

ნელის კოცნის. გამოდის. მიასს მიუახლოვდება. დაღლილი სახე აქვს.

მ ა ი ა. დაწვინე? (პასიანსს თვალს არ აშორებს).

ნ ე ლ ი. დაწვინე...

პ ა უ ზ ი. ნელი პასიანსს დასცქერის.

ნ ე ლ ი. ეგ რომელ პასიანსს შლი.

მ ა ი ა. (წამით ამოხედავს). ახალია, მაყვალამ მარწვლა.

ნელი სკამს გამოწევს. ჩამოჯდება, დაინტერესებულად სახე აქვს.

მ ა ი ა. (უხსნის) ეს ესე უნდა, გაიგე.

ნ ე ლ ი. დაიცა, ა, ხო მივხვდი.

მ ა ი ა. აი, ეს ესე და ა. შ.

ნ ე ლ ი. ჩათქმული გაქვს?

მიაა გურკვეველ მოძრაობას აკეთებს, ორივენი უფრადლებით ჩასცქერიან მაგიდაზე გაშლილ პასიანსს. ზელ-ნელა კლებულობს შუქი. მეორე ოთახი ნათდება.

მაგიდასთან ზუთნი არიან. ორი შემოსწრაბულია, გია მათ მიტოსა და გურამს აცნობს. ორსველს ტრასტულად განსხვავდებიან ერთმანეთისაგან. ერთი მალაია. სიცხის მიუხედავად, კოსტუმი აცვია და პალსტუტი უყვითა. ხაზგასმულად დახვეწილი მოძრაობებით. მეორე უფრო დაბალია. უფრო მსუქანი, ძალმსხვილი, შარვალზე გადმოწეული თეთრი პერანგია აცვია. ოდნე ქანაობს ადგილზე.

გ ი ა. უფრადლება. მიტო, საყვარელო, აქეთ მომხედე, თუ ძმა ხარ.

მიტო. (წამით უყურადღებოდ იყო, სწრაფად ამოხედავს). გისმენ, იუზგარ.

გ ი ა. ხო (ითიქოს ჩაფიქრდება) ეს ხალხი, ჩემო ძმეო, ჩემი საყვარელი ხალხია, ჩემი საყვარელი და სიცოცხლე ხალხია. თქვენ ხომ გაციანით ერთმანეთი. ესე იგი, ეს ნიკო და ვასიკო, ეს მიტო და გურამი, ჩემო ნიკო (მალაღს მიმართავს).

ნიკო. გისმენ, საყვარელო...

გ ი ა. ეს ხალხი (მიტოზე და გურამზე ანიშნებს) ჩემი სიცოცხლე ხალხია და ჩვენ აგერ, ერთ უხანში ვცხოვრობთ უკვე ამდენი წელია.

ნიკო. ჭირიმე.

გ ი ა. გენაცვალე (ნიკოს კოცნის). ხოდა, ჩემო ძმეო (მიტოსა და გურამს) დღეს აგერ ჩემთან ჩემი სამსახურის ხალხი მოვიდა. არა, ვერა ვთქვი. სამსახური ყურს ქრის. არა, დღეს ჩემთან ჩემი ძმები მოვიდნენ, ესე უფრო სწორი იქნება რომ ვთქვა. მოვიდნენ იმტომ, რომ უფლებდა არ ჰქონდათ არ მოსულყვენ და კიდევ იმტომ, რომ ჩვენ ძმები ვართ. მოდი, თქვენს შემობრძანებას გაუმარჯოს.

მიტო. (აიტაცებს) გაუმარჯოს. თქვენს შემობრძანებას, ჩვენს გაცნობას. (სემა).

ნიკო. იცოცხლეთ.

ვ ა ს ი კ ო. (ითიქოს ცხვირში დუღუნებს, ძალიან ნასევამია) გაგიმარჯოს.

გ ი ა. მიტო. თქვენი ჭირიმე, გია აგერ, ჩვენი ახლობელი კაცია და გიას ძმა, გიას სტუმარა; ისევე ახლობელია ჩემთვის, როგორც თვითონ გია. თქვენს შემოსვლას, ჩვენს გაცნობას და შემდგომში კიდევ უფრო დაახლოებას გაუმარჯოს.

ნიკო. იცოცხლეთ, დასხედით, რა, თქვენ, ჭირიმე, დასხედით.

გ ი ა. გურამი, გენაცვალე (გადაიხრება, გურამს კოცნის).

ნიკო. (ქიქას იღებს) ჩვენს გაცნობას, თქვენი ჭირიმე, ჩვენს ქართველობას, ჩვენს ქალაქილობას გაუმარჯოს, იმას გაუმარჯოს, რომ მე ჩემი მეგობრის სახლს გულგრილად ვერ ჩავუვლი, გული ვერ მომომთენს და უფლებას არ მომცემს, რომ არ მეგუარო და ჩემი სიყვარული არ ვუთხრა. ჩვენს შემოსვლას და თქვენს დახვედრას გაუმარჯოს. ვასიკო, შენა ჭირიმე.

გ ი ა. აუჰ, ქეფია... ქეფი!

ვ ა ს ი კ ო. (ცხვირში დუღუნებს) გაუმარჯოს, თქვენ გაგიმარჯოთ, ჩვენს გაცნობას გაუმარჯოს, ნიკოს გაუმარჯოს, გაუმარჯოს (სემა).

გ ი ა. (ვასიკოს) ცოტა დაუწიე, ვასიკო.

ვ ა ს ი კ ო. კი, დავუწივ, დავუწივ.

გია. არა, ახლა დაუწიე.
 ვასიკო. ა, ძმომ, ა! (სვამს).
 ნიკო. შეგობრებო, დავსხდეთ, რა, დავსდეთ, ისე მოვიღიბნეთ.

მიტო ჩამოვდება.
 გია. არა, არა, ერთი იხეთი უნდა ვთქვა, რომ ფეხზე ვიყო, მიტო, შენი ჭირიმე, რა.

მიტო. (წამოდგება) კი, იუზგარ.
 გია. (ნიკოს) გაიხადე. რა, რად გინდა ეგ კოსტუმი.

ნიკო. მართალი ხარ. ისე, სამსახურმა მიმაჩვია, ხომ იცი ჩემი ამბავი...
 (კოსტუმს იხდის).

გია. ეგრე არა სჯობია? გურამ, თუ ძმა ხარ, ერთი იქით განსხვავებულები უნდა იყოს.

ვასიკო. არ გინდა, ახლა, რად გინდა?
 გია. ვასიკო, მომითმინე, თუ ძმა ხარ.

ვასიკო. ეს (მიტოს მიმართავს), ეს ძეხვი არ მოგვწამლავს? (ხელს გაიწვიდს ძეხვისაკენ).

ნიკო. (იციის) ჩანგლით, ვასიკო, ჩანგლით.
 ვასიკო. დაცა, თუ ძმა ხარ... (ძეხვს იღებს).

გურამი განსხვავებულს მიუტანს ვიას.
 გურამი. გვაწუროს?

გია. კარგია, ძმებო!
 ვასიკო. (ძეხვს ჭამს). კაია, ისე, ის...

გია. ვასიკო, შენი ჭირიმე.
 ვასიკო. გისმენ, გისმენ. (ყურადღებთან სანებს იღებს). უფრო სწორედ თეფშს ჩააჩერდება. ოღნავ ქანაობს).

გია. თქვენი ჭირიმეთ, ჩემო სიცოცხლე ხალხსო, მე მინდა, მიტო, მომიხიწინე რა.

მიტო. გისმენ, იუზგარ.
 გია. ხო, შენი ჭირიმე, მე მინდა ამით ჩვენს საქმეს გაუმარჯოს, ჩვენს საფიქრალს გაუმარჯოს, ჩვენს წვალებას და შევბას, ჩვენს ფიქრებს...

მიტო. (აწყვეტილებს) მაპატიე, იუზგარ, მაგრამ გურამის საქმეც გაუმარჯოს (უნდა იხუმროს, მაგრამ ვერ ამოსწავს).

გია. (ხელის აქნევით) კაცო, გურამას საქმე კაიკობაა.

მიტო. არა, ეგ კი.
 გია. (აწყვეტილებს) მიტო, შენი ჭირიმე, რა.

მიტო. გისმენ, იუზგარ, ბოდიში.
 გია. ხო გენაცვალე, მოდი, ჩვენს საქმეს, რა, ძმებო, უყვალა ჩვენთვის საქმე კაიკობაა. წოდან ვთქვი, იმისა არ იყოს, მაგრამ მარტო ესეც ხომ არ არის. აგერ მიტო მშენებელია, ძმომ, ჩვენ გამოძიებულმა ვემსახურებოთ. ავად თუ კარგად, ავად თუ კარგად, მაგრამ რაღაცას ხომ მაინც ვწავლობთ, არა, ნიკო, ძმომ, რაღაცას ჩვენც ხომ ვაკეთებთ?

ნიკო. ჩვენ ჩვენსაც ვცდილობთ. უთქველად... ჩვენ ჩვენსაც ვცდილობთ...

გია. ხო, გენაცვალე, მოდი, ამას გაუმარჯოს, რა, ამას გაუმარჯოს... აბა, ჰე... (სვამს) ალავერდი ნიკოსთან.

ნიკო. (ჩამოართმევს სასმისს) იცოცხლე (ხანმოკლე პაუზა) ჩემმა ვიამ დიდი სადღეგრძელო თქვა. ჩვენს საკეთებელს გაუმარჯოს, როგორც ჩვენამდე უთქვამთ. ე, იყენენ, ძმომ, ბუმბერაზები, იყენენ. რას იტყვი (ვიას მიმართავს).

გია. (რაღაცას ჭამს). იყენენ, მაგრამ ახლაც არიან.
 ნიკო. ამას ნუ გამოვეცილებთ. გაუმარჯოს ჩვენს საქმეს.

ლევას ამირებს, მაგრამ წამით გადაიფიქრებს. სუფრის წვერებს მიმართავს) ამ კაცმა მოთხრობა დაბეჭდა, ძმომ, მე ცოცრა წამიკითხავს ისეთი მოთხრობა. ესე იოლადაც ნუ შეხედავთ საქმეს...

გია. (აწყვეტილებს) ხო, კარგი რა, ქეთია. ხო არ გავიწყდება.

ნიკო. (ხელს აწევს) მაიცა, რა, ნიკომ იცის, რა-ცა ამბობს.

გია. ე, კარგი რა.
 ნიკო. მა-იცა. მაიცა-მეთქი. მე არ შემეშლება.

საქმე რაშია, იცი, ჩემო მეგობრებო, კაცი რომ დახადებით თბილისელი არა ხარ და თბილისზე წერ, დიდ სასუსისმგებლობას იკიდებ მხრებზე... ახლა მე შეიძლება მოთხრობის სათაური აღარ მახსოვდეს, მაგრამ ამას არა ჰქვს მნიშვნელობა. მე და ვიას სწორად გვეხმის ერთმანეთის... (ვიას მოხედავს) იქ კარგი რაღაცეებია, რა... დამიჯერე შენა (სივე სუფრის წვერებს) ჩვენ ერთი ავადმყოფობაცა გვიკირს... დიდი დამაინების აღმოგვინდა მერე ვიცი, როცა უყვე ძალიან გვიანა. სანამ ცოცხალია, ვეჩვევით, რა, ვეჩვევით როგორც ჩვეულებრივ მოკვდავებს. ვხედავთ როგორ ჭამენ, ძინავ, ქეთივებო და გვავიწყდება, რომ ამის იქითაც არის ის ღვთიური (თთის მაღლა აწევს) ის ღვთიური რაღაცა, რაც ჩვენთვის ბუნებას არ მოუცდია. ამ ხალხს გაფრთხილება უნოა, ძმომ, ეგრე კი არ არის საქმე.

გია. (ხელს მოართყვამს ნიკოს ზურგზე) ხო, კარგი ახლა, ძან მოგდის.

მიტო. (ვიას) მოიცა რა იუზგარ, ათქმევიან კაცს...
 ნიკო. (ხელს გააწვევს. შემდეგ ვიასკენ უთითებს) ეს გითა... დამიჯერეთ რა, თუკი რაიმე ლიტერატურის გამეგება. ეს გითა... (ვიას) იქ ადგილები იყო, ძმომ, მე გავცოცდი. ეგ არის, რა, გაიქან, დამიჯერე, შენი საქმე ეგ არის. რიცენივების წერას მე და ვასიკოც მოვახერხებო... აა, ვასიკო.

ვასიკო. სწორი ხარ, სწორი...
 ნიკო. გენაცვალე. არ არის, რა, ეგ შენი საქმე. შენ უნდა იქედ და დიდი საქმე აკეთო. რამდენი წელია არაფერი დაგიბეჭდავს. აი, ვასალაბი არა ხარ ახლა? მითხარი, ერთი, რამდენი წელია?

გია. ბევრი.
 ნიკო. მერე, არ შეიძლება, ძმომ. შენ ერს ეყოფენ ახლა. არ ვიძახი, მეგობრებო, სწორს? მე მესმის, რომ შემოქმედს მოსდის მსგავსი რაღაცეები, დაქვევები და, რა ვიცი, კიდევ... მაგრამ (შეხედავს) მოდი, რა, შემოგვევლე. მოდი, ერთი ვაკოცო (კოცონის. სუფრის წვერებს) დამიჯერეთ, ეს გითა, რა, გითა... (ერთხანს კიდევ შეხედავს. მხარზე ხელს მოხვევს) აბა, შენ იცი... გაუმარჯოს (სვამს. ვასიკოს) მოდი, ვასიკო, ერთი შენი ჭიქა მომიჩიერე (უესებს).

ვასიკო. ხო, კაი ახლა, გეყოფა (ჭიქას ართმევს). გაუმარჯოს, ჩვენს საქმეს გაუმარჯოს. ჩვენ, აგერ ოამდენი ხანია ერთად ვმუშაობთ. შეგჩვევით ერთმანეთს. კოლექტივი ჩამოყალიბდა. გაუმარჯოს.

ნიკო. (უყურებს როგორ სვამს ვასიკო) აი, მეგობრებო, ტანკრელაქტორი ამას ჰქვია. ჩავ ღვიწოს

სვამს, ჩაუს. ცოტა კიდევ დავუწიოთ, ვასიკო, და გასწორებული ხარ უველასთან.

ვასიკო. კაი ახლა, ჩემი საპატრონო ხარ მე-რე...

ნიკო. მოდი, ცოტაც, ცოტაც დაუწიე...

გია. (ვასიკოს) მიდი, ჰო, სწორს გეუბნება.

ვასიკო. ეჰ... (კიჭას ჩახედავს. სვამს).

გურამი. გაუმარჯოს. ვიამ თქვა, იმისა არ იყოს, ჩვენი უველას საქმე კაიაცობაა. კაცს სიკეთე გაუეთუ და ბოროტებას ნუ იზამ. აი, ესე მესმის, მე, ძმაო, საქმე. ახლა, მართალია, ზოგიერთს ეს არ მიაჩნია საქმედ, მაგრამ, ა, მიტო, რას იტყვი.

მიტო. არა, იუზგარ, ვიხუმრე, რა დაგემართა.

გურამი. მეც ვხუმრობ, ძმაო. არა გრცხვინია? (სვამს).

გია. აუჰ, ქეიფია, ქეიფი...

ვასიკო ისევ ძებვს ჰამს. ვიას ამოხედავს. ნიკო ხელს გადაზევვს ვიას.

მიტო. გაუმარჯოს, საქმეს გაუმარჯოს.

(სვამს).

გია. ქეიფია. სიმღერა მინდა. სიმღერა არა, ლილინი მინდა.

ნიკო. მეგობრებო, დავსხდეთ, რა, რას ვდგავარო ფეხზე. დავსხდეთ და ისე მოვიღიხნით.

გია. დავსხდეთ, ხო და ერთი ლილინი, ერთი ლილინი, რა...

ვასიკო. (ნიკოს) მოიხსენი ეს გალსტუი. არ გაწუხებხ?

ნიკო. (იციანის) შენ შენს ჩანგალს მიხედ, თუ ძმა ხარ.

ვასიკო. (ვიას) არა, გამაგებინე ერთი, რად უნდა ამ სიჯებუი გალსტუი. გადამრევს ეს კაცი (ისევ ძებვს იღებს).

ნიკო. (იციანის) ჩანგლით უნდა მაგას ალება, ვასიკო, ჩანგლით.

ვასიკო. კარგი ერთი, მე შეინაურებში ვარ აგერ (ჰვამს).

ნიკო. ოჰ, რა კაცია (იციანის, მიტოს) შენი ჰირომი, ერთი ის მომაროდე (კონსტრუქტუ უთითებს. მიტო აწვდის) გმადლობოთ, იცოცხლე (გადაიღებს. დადგამს).

გია. ლილინი მინდა რა, ძმებო, ლილინი მინდა.

მიტო. მოიცა, თავისით მოვა.

გია. მოვიდა და ეგ არის, გურამ, შენი ჰირომი პირველი მითხარი.

გურამი. მოიცადე (ლინოს მოსვამს) სიმღერას იწყებს. არეულად მღერაან. ცდილობენ სიმღერა ააწიონ. ერთმანეთს შენიშვნებს აძლევენ ექსტიუ-ლაკით.

ნელ-ნელა კლებულობს შუქი და შუქთან ერთად სიმღერაც ნელ-ნელა უფრო დაბალ ხმაზე ისმის. ფარდა. პირველი მოქმედების დასასრული.

მეორე მოქმედება

სურათი მეხუთე

მოქმედება ნელის ოთახში იწყება. ნელი მაგიდასთან ზის. შიშა ოთახების გამოყოფ კარებთან დგას. უფრო აქვს მიღებული კარებზე.

მაია. მოდი, გოგო, მოდი, მღერაან...

ნელი. იმღერონ მერე, რა მოხდა.

მაია. მე მგონი, დათვრენ, ხომ იცი, (ერთხანს ისევ ასეა) ვი კარგად მღერის, არა? ნელი. არაუშავს (პაუზა) რა ნახე, ერთი, მაგათ სიმღერაში... მოდი, ის პასიანის ამისხენი ნორმალურად.

მაია. ახლავე.

კარებს მოშორდება. ნელის უახლოვდება.

მაია. რატომ გამოვიტანეთ ეს არაუი...

ნელი. რა ვიცი, შენ არ მითხარი, მინდა?

მაია. მოდი, ცოტას დავლევ (დაისხამს) თქვენ გაგიმარჯოთ. (ნელის ხელს წყარავს) ჰა, გოგო, მიდი...

ნელი ამოხედავს. გაუცინებს.

მაია. მარტო ნუ დამალეინებ ახლა.

ნელი ჰიჭას მიუჭახუნებს.

მაია. აბა, გაგიმარჯოთ (სვამს). ნელიც მოსვამს ცოტას). ფუ, რა საზიზღრობაა.

ნელის გაეცინება.

მაია. ფუ (თითქოს გააფრეოლებს) მარტო კაცი დალევს ამისთანა საზიზღრობას.

ნელი. (იციანის) ძალიან გემწარა?

მაია. (სკამზე ჩამოჯდება) საზიზღრობაა... აი, დაკვირვებით უყურე ახლა და თვითონ მიხვდები (კარტს შლის) ხედავ?

ნელი. არა, ეს ვასაგებია. მერე, ვერ მივხვდი...

მაია. მოთმინება, მოთმინება (კარტს თვალს არ აშორებს) ეს ხომ გაიგე?

ნელი. ეს ვასაგებია.

მაია. მოიცა ერთი წუთით, მოიცა... აი, ახლა ეს ვნახოთ... მიხვდ?

ნელი. ჭერი ეს არ უნდა აგელო?

მაია. მოთმინება, მოთმინება. ყურადღებით იყავი და მიხვდები.

პაუზა.

მაია. აი, უყურე. ძნელი არ არის (განაგრძობს გაშლას). ხეც ვნახოთ. (სინანულით) ეს, აჰ აბა არ გამართლდა, მაგრამ უველაფერი არ დაგვიკარგავს.

ნელი. ხო, ვასაგებია, ესე იგი, ხომ მივხვდი, მივხვდი...

მაია. (მოხედავს) ხომ არ არის ძნელი სასწავლო. ნელი თავს უქნევს. ისევ მაგიდას ჩააჩერდება.

პაუზა.

მაია. ბავშვი რომ აგვეცს და მიგატოვო, რას იზამ?

პაუზა.

ნელი. არ მიმბატოვებს.

მაია. მაინც?

ნელი. ამდენი ხანია არ ამყოლია.

მაია. მაგისგან დაზღვეული არავინ არის... ამიტომ ჭობია დროზე მიხედო საქმეს.

ნელი. როგორ მივხედო?

მაია. როგორ და კანონიერად, გენაცვალე, კანონიერად... კიდევ დიდხანს ხართ ერთად...

(პაუზა)

ნელი. ნეტა ამყვეს...

მაია. შემაწუხებს ამ ბუფებმა (ხელს გაიქნევს). დაიცა, აჰ, მე მგონი, გამოდის, ხო იცო... მერე როგორ გაგიპირდება, არ უფიქრდები?

ნელი. რატომ გამოიჭრებოდა?
 მია. ცალკე ბაბუაშენი, ცალკე ამის ღამისთევა.
 არა, რას ღამისთევა? საქმე საქმეზე რომ მიდგეს,
 ვერ გახედავ. არ ვიცი. მე ვერ ვაგებდავდი.
 ნელი. (მაგილიდან წამოდგება) მომხეზრდა...
 მია. (მაგილას თვალს არ აშორებს) რა თქვი?
 ნელი. არაფერი...
 პაუზა.
 მია. ჩაგვეშალა, ხო იცი.
 ნელი. (გაფანტულად). რა ჩაგვეშალა?
 მია. ჩაიშალა. მთელი პასიანის ისე მიდიოდა,
 რომ უნდა გამოსულიყო და ბოლოს ჩაიშალა.
 პაუზა.
 ნელი. (თავისთვის) დღეს ერთ თაბახზე თერთ-
 მეთრ შეცდომა დავუშვი...
 მია. (მოტრიალდება) რა თერთმეტი შეცდომა.
 ნელი. (გამოერეკება. შიასი შეხედავს, ეცინება)
 წარმოიდგინე, უფროსს რა დავმართა, აი, თვალები
 გაუხია.
 მია. რაო, მერე, ვითომ, რა მოხდაო?
 ნელი. (იციანს) არა, გოგო, სასწრაფოდ გადასა-
 გზავნი იყო... კაცი გაცოფდა.
 მია. ახალგაზრდაა?
 ნელი. (იციანს) სადაური ახალგაზრდაა. ძლივს
 დაჩანალებს (იციანს). აი, თვალები გაუხია.
 მია. ესე იგი, არ გუარსიყება, არა?... (სიცილ-
 ში აყვება).
 ნელი. არა, გოგო, მკაცრია...
 იციანს.
 მია. შენ რა გითხარი, რა გადამდები სიცილი
 გაქვს. ეს... მე მყავდა ერთი უფროსი, რომელი,
 იცი? მდივანად რომ ვმუშაობდი, ხომ ვახსოვს. ისე-
 თი იყო, რა. როგორ გითხრა, დავარდნილ პასკას
 უგავედა თავი და იმას ატარებდა კიდევ, რა ქვია იმას.
 ნელი. „ნადწიათები“?
 მია. ხო, გოგო...
 ნელი. (იციანს) მერე, მერე...
 მია. საიდან არ მომიდგა, გოგო (იციანს) რო-
 გორ არ მოხვია (იციანს)
 ნელი. (იციანს) მერე, მერე?
 მია. (იციანს) ახლა რა იყო, იცი?... მგონი, თავ-
 მოუვარებოდა ელახებოდა, რომ მდივანი საუვარლად
 არ მყავდა.
 ნელი (იციანს) შენ რაო, მერე, შენ?
 მია. (იციანს) მეც ძალიან ვავიარანტე ისე...
 ნელი (იციანს) ვავიარანტე, არა, ოხ, აღარ შემე-
 ძლია.
 მია. (იციანს) ვავიარანტე რომელია...
 ნელი. (იციანს) მერე, გოგო, მერე...
 მია. (იციანს) რა მერე? მერე წამოვდი, ბა-
 ტონო და ხვალ ავერ თეატრში წავალ.
 ნელი. (იციანს) ოხ, შენ რა გითხრა...
 მია. (იციანს) აბა, მახეა საქმე...
 ნელი. (იციანს) ბავშვები აღარა ვართო, არა?
 მია. (იციანს) აბა, გოგო, ეს რა მკაცრა.
 იციანს.
 მია. მომწონხარ ძალიანო, გოგო, ეს... (იციანს)
 ნელი (იციანს) კარგი, გაჩერდი. აღარ შემიძლია

(თვალზე ცრემლი მოადგა. სახელოთი იწმენდა).
 ძალიან გამოვლანა?
 მია. (ისევ იციანს, მაგრამ უკვე ინეროთი)
 აბა, ბავშვები აღარა ვართო... (ნელის მხედველში)
 შემომხედე კარვალ...
 ნელი შეხედავს.
 მია. რითი იღებავ?
 ნელი. ძალიან ვაღაბნილია?
 მია. არა, ტუშია, არა?
 ნელი. ხო, რამდენი ვიცინე, შენ რა გითხარი.
 მია. ეხ, საათი მითხარი, რომელია.
 ნელი. დაცა, რა გეჩქარება?
 მია. რა ვიცი, რომელია მინც?
 ნელი. თორმეტი დაცა?
 მია. ღმერთო, რა დრო გასულა...
 (ხანმოკლე პაუზა)
 ნელი. რას იზამ, წახვალ?
 მია. ხო, ვავალ, უკვე გვიანია.
 ნელი. არა, იმაზე გეცითხები.
 მია. არ ვიცი... რა ვიცი, წავიდე?
 ნელი. მე მგონი, უნდა წახვიდე.
 მია. მართალი ხარ, ისე... მე რას ვკარგავ (ეცი-
 ნება) ეს ხეირი მინც ვნახო საქმრობისაგან...
 ნელი. (ეცინება) უნდა ნახო. აბა, როგორ გინ-
 და.
 მია. (იციანს) ეხ, ჭუმბერი, ჭუმბერი... (შემდეგ
 ცდილობს ისევ სიცილში გააგრძელოს საუბარი, მაგ-
 რამ ვერ გამოდის) არ ვიცი, გოგო, რა მემართე-
 ბა, გეგონება ვილაცამ თავში ჩამიბეჭდა, რომ აუცი-
 ლებლად უნდა მოვიწყო ცხოვრება. არადა, მართა-
 ლი რომ გითხრა, არავითარი სურვილი აღარა მაქვს
 რაიმე შეცვლის. ძალიან შეშინებდად ვგრძობხვ ესეც
 თავს, მაგრამ ვიცი, რომ ხვალ თეატრში ვარ დაპა-
 ტრებულნი და მინც ვერ მოვისვენებ... ვერა ვარ კა-
 რვალ, არა? (იციანს) ეხ, ავიარებ ახლა მე.
 ნელი. დაცა, რა, რა გეჩქარება...
 მია. არა, არა, წავალ ახლა, გვიანია.
 (დგება, გასასულელისაქენ მიდის).
 ნელი. ესე იგი, წახვალ, არა, იქ?
 მია. ვნახოთ...
 ნელი. მერე შემოგაძახებ.
 მია. არ გინდა. მე თვითონ გამოვიდლი და
 ყველაფერს მოგიყვები. ...აბა, ჩემი ჭუმბერა (იციანს,
 ნელისაქენ ეცინება) მოდი, გაკოცო (იციანს) აბა
 შენ იცი (გაღის).
 ნელი შემობრუნდება. მაგილასთან ქდება, ერთ-
 ხანს ესე ზის, კარტს ათამაშებს ხელში. საძინებელი
 ოთახიდან გამოდის ბაბუა. ცალი მხარი უფრო დახ-
 რილი აქვს. ნელი მოხედავს. უტეხ წამოდგება. მიე-
 შეულება.
 ნელი. (გაღიზიანებით) კარგი რა, კაცო, კარ-
 გი, რა... რა გინდოდა ახლა, რომ დგებოდი. შენი
 დავარდნა მაკლია კიდევ.
 ბაბუა ხმას არ იღებს. მხოლოდ შიგადაშიგ ოხ-
 რავს და სავარძლისაქენ მიდის. ნელი ჩანოსვამს.
 ნელი. აი, რა გინდოდა ახლა, რატომ ადექი.
 მე ვერ დამიძახებდი? რატომ ხარ ესეთი ჭიუტო,
 რატომ?
 ბაბუა სავარძლის მისაყრდენს აუერს კეფას.
 ბაბუა. ნელი!

ნელი. (მოუთმენლად) რა იყო?

ბაბუა. მაჭამე რამე.

ნელი ერთხანს უყურებს.

ნელი. რა გაქამო?

ბაბუა. სულიერთია.

ნელი. მაინც რა გინდა?

ბაბუა. მაჭამე-მეთქი რამე, მაჭამე.

ნელი. (გაღიზიანებით) რა გაყვირებს, მე იმას
გაეითხები, რას შეტავ-მეთქი...

ბაბუა. ე, ქალო, ყბები მინდა ვამოძრაო, ყბები...
ნელი ერთხანს უყურებს. შემოტრიალდება. პური
და ყველი გამოქვს.

ლუკმას პირთან მიუტანს. ბაბუა დიდხანს და ჩუ-
მად ქვამს. ხანდახან ეფვას აჭერს სავარძლის საზურ-
გეს.

ბაბუა. წყალი მოიტანე.

ნელი დგება. წყალი მოაქვს. ასმევს.

ბაბუა. ნუ გეჩქარება ახლა, ნუ გეჩქარება.

პაუზა.

ნელი. გინდა კიდევ ქამა?

ბაბუა. არა.

ნელი. არ დაგვიანა?

ბაბუა. ეხ... (ეფვას აჭერს. მალა იყურება).

ნელი ნარჩენებს იღებს, გააქვს.

ბაბუა. ნელი!

ნელი. ახლავე.

ბაბუა. მომასორე ეს ბუზები...

ნელი. ახლავე მოვალ.

ბაბუა. (მოუთმენლად, გაღიზიანებით) მომასო-
რე ეს ბუზები...

ნელი. (სწრაფი ნაბიჯით მივა) კარგი, რა დაგე-
მართა, დამშვიდდი (ბუზებს ხელს აღქნევს)

ბაბუა. ერთი ბუზი, ის არ მეშვება.

ნელი. აბა, სადა?

ბაბუა. სადა, რა ვიცი, ქალო, სადა...

ნელი. მე რას მეჩხუბები...

ბაბუა. ერთი ბუზი იყო, იქაც არ მეშვებოდა,
რომ ვიწქები.

ნელი გაღიზიანებულია. თავს იკავებს.

ნელი. მოგცე ძილის წამალი?

ბაბუა. ხო, მაგი გინდა შენ, რაც უფრო მალე
დავიძინებ, მაგი გინდა.

ნელი. (მოშვებულად, ძლივს შესამჩნევი გაღი-
ზიანებით) ვიყო, ბატონო, ახე.

ბაბუა. მაგი გინდა შენ. მაგი...

ნელი პასუხს არ სცემს. პაუზა. ბაბუა ეფვას აჭერს
სავარძლის საზურგეს.

ბაბუა. ნელი!

ნელი. რა იყო?

პაუზა.

ბაბუა. სირცხვილი არ მაქამო, იცოდე...

ნელი. (შეტუნდება) რა სირცხვილი?

ბაბუა. (გაღიზიანებით, ავადმყოფურად) სირცხ-
ვილი არ მაქამო, იცოდე... დაგინახავ მე შენ. სა-
რაც არ უნდა ვიყო, დაგინახავ...

ნელი. (გაღიზიანებით) რა სირცხვილი, რა გინდა?
პირდაპირ მიხიხარი, რა გინდა.

ბაბუა. ჩუ... ხმა არ გავიგო შენი... (პაუზა, ნე-
ლი ზურგით შეტრიალდება) დაგინახავ მე შენ,
იცოდე... მეკვარც რომ ვიყო, დაგინახავ...

ნელი. (შემოტრიალდება) რა გინდა, ბიჭო, მს
თხარი...

ბაბუა. არაფერი, სახლში იჭვიო...

ნელი. სახლში ვზივარ, ბატონო...

ბაბუა. (დამშვიდებულად) ხო. მასე, სახლში იჭ-
ვიო...

პაუზა. ბაბუა ეფვას აჭერს სავარძლის საზურგეს.

ბაბუა. აგერ ხელზე დამაქდა. მოდი, ჩუმად,
მოდი...

ნელი. სადა, აბა?

ბაბუა. აგერ, ქალო, ხელზე მაზის.

ნელი. აქ ბუზი არ არის,

ბაბუა. ე, ქალო, არის, არის...

ნელი გზეთის იღებს. მიუახლოვდება და ხელზე
ურტყამს.

ნელი. მორჩა, ახლაც ხომ არ გაწუხებს?

ბაბუა. ეხ... (ეფვას აჭერს სავარძლის საზურ-
გეს. ქოუტად ღუმს. პაუზა. შემდეგ უფრო თავისთ-
ვის, მგვრამ ნელს გასაგონდაც) ეხ, საწყალი გი-
ორგი. ეხ... ამისთანა დაწყველილი ვყოფილვარ, ამი-
სთანა. ეხ, ბაბუ, რა უბედურ დღეზე დავიბადე, ბა-
ბუ...

ნელი. დაიცა, დასამშვიდებელს მოგცემ.

ბაბუა. ეხ...

ნელი. დამიჭიერე ახლა ერთხელ.

ბაბუა. გიორგი, გიორგი... მან იკითხოს, იმან..
ნელი დგება. წამალს გამოიღებს უჭრიდან. ბაბუა-
სთან მიიტანს. ასმევს.

ბაბუა. ეხაბა, შვილო, შვილო...

ნელი. ბაბუ!

ბაბუა. ეხა-ხაა, შვილო, შვილო...

ნელი. ბაბუ, მომისმინე ერთი წუთით.

ბაბუა ამოხედავს.

ნელი. ბაბუ, მოდი დავწვეთ რა, გთხოვ...

ბაბუა. არა, არა, დაწოლა არ მინდა.

ნელი. მაშინ რალაცას წაგაიოთხავ.

ბაბუა. ეხ...

ნელი. არ შეიძლება ეხე, მეც ცოდვა ვარ
(გული ამოუქდება, მგვრამ ცდილობს თავი შეიკა-
ვოს).

ბაბუა. (ერთხანს უყურებს) არ იტირო ახლა.

ნელი. (იგრძნობა, რომ თავს იკავებს) არა.

ბაბუა. არ იტირო-მეთქი, არა.

ნელი. არ ვტირივარ, კაცო...

ბაბუა. ნუ ტირიხარ, ნუ, ნუ...

ნელი. (თავს მოთოკავს) არ ვტირივარ, აბა, შე-
მომხედე.

ბაბუა. არ იტირო, არა, არ იტირო...

ნელი. არ ვტირივარ-მეთქი, კაცო, აბა, ხოს ხედავ,
(კოცნის).

ბაბუა. ხო, მასე, მაკოცე, კიდევ მაკოცე.

ნელი კოცნის.

ბაბუა. ხო, ბაბუა, ხო, მასე... ახეთი კოცნა იყო-
ლი პატარაობისას, ხო, ბაბუა...

ნელი ფერებზე ბაბუს. ფერების დროს ხელს ჭი-
ბეში ჩაუყოფს და კამფეტს ამოიღებს.

ნელი. ამას ვეღარ მიიღებ... (კამფეტს ანახებს),

ბაბუა. ე, კაცო...

ნელი. ვერა, ვერა, ვეღარ მიიღებ...

ბაბუა. ე, ბაბუ, რა სამართალია...

ნელი. ვერა-მეთქი, ვერა...
ბაბუა. მმარავ, კაცო, მმარავ?...
ნელი. პირობა როგორი იყო, გახსენებ ერთი, როგორი იყო პირობა.
ბაბუა. ხომ მოვრიგდით მერე...
ნელი. არ ვიცი, პირობა როგორი იყო თავიდან.
ბაბუა. ე, კაცო, მომეცი...
ნელი. ვერა, ვერა.
(ბოლო გერას გაგრძელებულად ამბობს).
ბაბუა. ე, კაცო, მაცალე დავმალე და თუ იპოვნე, შენი იყოს მერე...
ნელი. ახლა მე დავმალავ და შენ თუ იპოვნი.
ბაბუა. ხომ მოვრიგდით უკვე...
ნელი. არ ვიცი, არაფერი არ ვიცი...
ბაბუა. ე, კაცო, მომეცი, მომეცი... (გალიზიანებით).
ნელი. კარგი, კარგი, მოგცემ...
ბაბუა. მომპარე, ხომ, მომპარე...
ნელი. (კამფეტებს აძლევს) აჰა, რა მოგპარე.
ბაბუა. რამდენია აქ?
ნელი. რამდენი უნდა იყოს. ორია.
ბაბუა. ე, კაცო...
ნელი. რა გინდა, რა?...
ბაბუა. სამი იყო მაშინ.
ნელი. როდის იყო სამი?
ბაბუა. სამი იყო, სამი...
ნელი. (იციანს) კარგი, კარგი... აჰა.
ბაბუა. შენ არ ჩამიღო. ხელი ამიწიე, ო მასე. ნელის აფუეინებს ხელს და თვითონ ჩაიდებს ჭიბუში.
ბაბუა. არ მომპარო ახლა...
ნელი. (იციანს) არა, აღარ მოგპარავ...
ბაბუა. შეგეშინდა შენ, შეგეშინდა, ადგილი ვიცი ისეთი, რომ ვერ იპოვნიდი და შეგეშინდა.
ნელი. კი აჰა, ვერ ვიპოვნიდი.
ბაბუა. ადგილი ვიცი იმისთანა, შენ კი არა, მამა-ზეციერი ვერ იპოვნი.
ნელი. მაგასაც ვნახავთ... მომეცი ერთი კამფეტო.
ბაბუა. ე, კაცო...
ნელი. (იციანს) კარგი, კარგი...
ბაბუა. საქმარისად მომპარე შენ... სავსე მქონდა იქ...
(ნელი ფეგრება ბაბუას).
ნელი. (იციანს) კოჭებამდე წყალში რომ ვიბრაზობოდი, გახსოვს?
ბაბუა. აღარ გვაქვს, ხო, რომ გაბანავებდით, ის ტაშტი.
ნელი. არა, ძალიან დაუნდა...
ბაბუა. რომელზე ვამბობ, თუ იცი?
ნელი. ყვაილიბოიანი რომ იყო.
ბაბუა. ხო... იმაში გაბანავებდით. წყლის გეშინოდა მაშინ. ასე, აი, ფეხის დასახანად ჩაგაყენეთ და რა ტირილი მორთე, ვიბრაზობო (იციანს).
ნელი. ის თუ გახსოვს, ის...
ბაბუა. (ყურადღებას არ აქცევს. თავისას ლაპარაკობს) რა დრო იყო მაშინ, რა ბედნიერი დრო იყო, ბაბუ... მე აზიაცებოთ დავდიოდი... გახსოვარ, ხომ, აზიაცებოთ რომ დავდიოდი... ყველაფერი სხვა-

ნაირი იყო მაშინ... მაწონი, კაცო, მაწონი როგორი იყო, იცი. ასე, ქილას რომ დააპირქვავებდი, არ დაიღვრებოდა... ხაში... თათარ მამედას რომ ბოლინი სიდან ხაში ჩამოქონდა... გახსოვარ, ხომ, აზიაცებოთ ბიო... ასე, მოტეცილად მქონდა სულ... რა მიუვარდა, თუ იცი... ეხ, ბაბუ, ბაბუ... (ხანმოკლე პაუზა) არ მინდა სირცხვილი, ბაბუ... სირცხვილია, რომ ვამბობ, მაგრამ არ მინდა. ძალიან მიეჩვიე ამ გაძალღებულ უფას და არ ვიცი როგორი იქნება მერე... სიკვდილსაც მოსწრება უნდა, ეტყობა... გიორგიც მელოდება, ალბათ... ხომ დამხედავ ხანდახან, ბაბუ... დავინახავ მე ყველაფერს... მასეც ნუ გეცონება შენ... თუ გაგიკირდეს, მოდი და დაგვბედე... სირცხვილი არ მაქამო, ოღონდ... მოდი და დაგვბედე... იქიდან ყველაფერი ჩანს, რომ იცოდე შენ... მიცვალბულებების დღე არ გააცდინო, იცოდე. დავინახავ მე ყველაფერს...
ნელი. კარგი, კარგი... მორჩა...
ბაბუა კეფას მიაპერს სავარძლის საზურგეს. ამოიხრბებს.
ბაბუა. ეხ...
ნელი კეფას უხილავს.
ბაბუა. ო, ო, მასე... აგაშენა ღმერთმა, მასე, მარცხნივ ცოტა...
ნელი. აქა?
ბაბუა. ო, მასე, მასე, კარგი ახლა, კარგი. ვაზეთი დავგერჩა, ხომ, წასაკითხი?
ნელი. კი, მოვითან.
ბაბუა. ნელი!
ნელი. ხო.
ბაბუა. დამაფარე რამე.
ნელი გადის. მუქი ფერის მონასხამი შემოაქვს. აფარებს.
ბაბუა. აუქნიე ერთი ხელი. გამაწამებს ამ ბუზება მა.
ნელი ხელს აუქნევს.
ბაბუა. კარგი, წავითხოზოთ ახლა.
ნელი. ბოლოდან?
ბაბუა. თავს უქნევს.
ნელი. (მიცვალბულებების გვარებს კითხულობს) აფიკაური, ჩხენკელი, ჩიკვაიძე, ინასარიძე, ტყეშელაშვილი.
ბაბუა. ნელი!
ნელი. ხო.
ბაბუა. არ გახვალ, ხომ, არსად?
ნელი. სად უნდა გავიდე.
ბაბუა. აქ იყავი, იცოდე.
ნელი. აქ ვარ, სად უნდა წავიდე.
ბაბუა. ხო აქ იყავი... (პაუზა) წაიკითხე ახლა.
ნელი. (აგრძელებს კითხვას) ანდლულაძე, პეტროსიანი, კიჭია.
ბაბუა. კიჭიას ვინ აცხადებს?
ნელი. დედა ვერ, ბებია ოლია.
ბაბუა. არა, არა.
ნელი. ტაბიძე, პაპინაშვილი, ბერია, აბდულოვი, დეკანოზიშვილი, საგანელიძე, ალავერდაშვილი.
ნელი ბაბუას ამოხედავს. ბაბუამ ჩითყიმი. თავი მაღლა აქვს აწეული. პირი ოღონდ ღიად დარჩენია. ხელები სავარძლის სახეულურზე აქვს დაწყობილი. ნელი მიუახლოვდება. ერთხანს ყურს მიეცვლება.

შემდეგ გაზეთით რამდენიმეჯერ ბუხებს გაუფრთხობს. ჯახვით გაშლის და ფრთხილად აფარებს სახეზე. შე-
მოტრილდება და იმ კარებს მიუახლოვდება, რომე-
ლიც მის ოთახს გაის ოთახისაგან ყოფს. ერთხანს მი-
ყურადებულა. მაგიდისაკენ წევა. დაკდება. კარტს
მოკიდებს ხელს, მაგრამ ეს მოძრაობა თითქოს ინს-
ტიქტურია, გაუაზრებელი... პასიანის გაშლის იწ-
ყებს...

სურათი მეექვსე

გაის ოთახი არეულია. მაგიდისთან ნიკო ზის თავ-
ჩარგული. ნიკოს პერანგი მოღვლილი აქვს. მის გვერ-
დით ფეხზე ვასიკო დგას. ვასიკოს ნიკოს ჰალსტუხი
შეკეთა უკლებ. გია სკამზე ზის. უაზრო გამოძე-
ვრეულობა აქვს. მიტო და გურამი ფეხზე დგანან.
ბურაბი სადღეგრძელოს ამბობს.

გ უ რ ა მ ი. ადექი რა, ადექი, რა დაგემართა.

გ ი ა. (ამოხედვას) ვდგები, კაცო.

გ უ რ ა მ ი. ხომ არ დათვერი, არა, ვაჟაკურად,
ხომ არ დათვერი?

გ ი ა. (ფეხზე დგება) არა გრცხვენია, ერთი წუთით
ჩამოვუქეი, დაცა, შენ რატომ ლაპარაკობ...

გ უ რ ა მ ი. შენ არ მომეცა უფლებმა? (მიტოს და
ვასიკოს მიმართავს) არა, ხომ მომეცა უფლება მეოქვა,
ძმურად, რა, ხომ შემპირდა, არა, ხომ შემპირდა?

მ ი ტ ო. (გაის) კი, იუზგარ, შეპირდი, შეპირდი,
რაც მართალია, მართალია, შეპირდი, მოდი, გაკოცო
(გაისკენ გაიწევის).

გ ი ა. (მიტოს იშორებს) არა, როდის იყო ევა?
ვასიკო თეფშებს ჩასჩერებია. ოღონდ ქანაობს ადგი-
ლებზე.

გ ი ა. (ვასიკოს) ვასო, ვასიკო, იყო ევა.

ვასიკო ამოხედვას. ერთხანს უყურებს.

გ ი ა. ჰა, ვასიკო, იყო ევა?

ვ ა ს ი კ ო. მიძინე ვარ, რა... ისევ თეფშებს ჩა-
ჩერდება.

მ ი ტ ო. (ისევ ცდილობს გაის აკოცოს) მოდი, რა
იუზგარ, გაკოცო.

გ ი ა. მოიცა, რა.

მ ი ტ ო. რა იყო, გაკოცო, რა დაგემართა.

გ ი ა. მოდი.

გია და მიტო ერთმანეთს კოცნიან

გ ი ა. ახლა, ძმებო.

გ უ რ ა მ ი. (გაის) ეს ერთი უნდა მათქმევინო, არ
გახსოვს, რომ შემპირდი, არა, გახსოვს...

გ ი ა. მოიცა, თუ ძმა ხარ, ახლა შენ რისი თქმა
გინდა, რომ დათვერი და რასაც ვამბობ, აღარ მახ-
სოვს? არა, მაგის თქმა თუ გინდა, პირდაპირ მით-
ხარი.

პუზა. გურამს ემჩნევა, რომ სათქმელს თავი ვერ
მომაბა და ამიტომ უხეშად გამოსდის.

გ უ რ ა მ ი. რას მექანები, ბიჭო, გუეზნები, მით-
ხარი-მეთქი...

გია ერთხანს უყურებს გურამს. შემდეგ მოულო-
დნულად ხელს მიუტანს სახესთან, თითქოს გარტყმა
უნდაო. მაგრამ არ გაარტყამს. ეს უფრო გაღიზი-
ანებულ მოძრაობაა, ვიდრე ხელის გარტყმის სურ-
ვილი.

გ ი ა. გექანების მოკცემ ახლა.

გ უ რ ა მ ი. (გაისკენ გაიწევის) ე, ბიჭო...

მ ი ტ ო. (შუაში დგება) მოიცა ახლა, ჰო.

გ უ რ ა მ ი. ეს რა მაკადრე, შე... ოხ, გამიშვი ერთ-

თი, გამიშვი, მაგის სისხლს დავლევ. ერკინული
ნიკოლოზიანი

გ ი ა. გამოუშვი, ერთი, გამოუშვი.

ვასიკო ხმურზე გამოერტყა.

ვ ა ს ი კ ო. კარგი ახლა, რა დაგემართათ...

(გაისკენ გაიწევის, აკავებს, თუმცა გია ერთ ადგი-
ლას დგას).

გ ი ა. რამდენს უყირიხარ, შე ლაწირაკო.

გ უ რ ა მ ი. ვახ, ხელიც გამარტყი, ბიჭო, ხელიც
გამარტყი...

გ ი ა. ხელი როდის გაგარტყი. შენ ხომ არ მოგია-
რათა.

მ ი ტ ო. (გურამის) ხელი როდის გაგარტყა, იუზ-
გარ. (გაღიზიანებით) ჰო, დამშვიდიდი ახლა, რა და-
გემართა.

გ უ რ ა მ ი. (მიტოს) როგორ, იგივე ხელის გარტყ-
მა არ იყო? იგივე არ იყო, გამიშვი მაგის სისხლი
უნდა დავლიო.

გ ი ა. ახლა, მართლა თავი არ მომაკვლევიწო, შე-
ნა.

გ უ რ ა მ ი. ვისა, ბიჭო, ვის უნდა მოვაკვლევიწო
თავი?

გ ი ა. (გაიწევის, ვასიკო აკავებს) ვისა და მე...

ვ ა ს ი კ ო. (გაის) მოიცადე ახლა, მეზობლები გა-
იგებენ, მოიცადე.

გ უ რ ა მ ი. ვახ, ეს რა მაკადრე, ბიჭო, ეს როგორ
გამიბედა.

მ ი ტ ო. (გურამს ხელს კრავს) დაჭე, რა, კაცო, რა
დღეში ხარ.

გ უ რ ა მ ი. (სკამზე ეცემა) კიდეც მე მერჩით, კი-
დეც მე. (თეფშს ურტყამს მაგიდაზე) ვახ, მე მოვ-
კვდე (ტირის) რა არის, დამჩაგრეთ ვითომ. ვახ, მე
მოკვდე. გამიშვი... (მიტოს) გამიშვი რა, წავიდე...
მე მოკვდე, მე მოკვდე... (მიტოს გურამი შებოჭი-
ლი ჰყავს. გურამის ტირილი თითქოს წამით გამოა-
ფხიზლებს თანამეინახებებს).

გ ი ა. (მიტოს) არ გაუშვა. მაგისი გაშვება შარია
ახლა.

მ ი ტ ო. არა, იუზგარ.

გ უ რ ა მ ი. გამიშვი რა, გამიშვი. არ მინდა თქვენი
არაფერი, გამიშვი რა, კაცო.

ვ ა ს ი კ ო. რა იყო, რა ამბავია (გაის მიმართავს)

კარგი რა, მეზობლები რამეს...

გ ი ა. (ვასიკოს) წადი შენი...

ვ ა ს ი კ ო. (ცდილობს არ შეიმჩნიოს, რომ გიან
შეიგება) ახლა თქვენ როგორც გაგებარდებათ, მაგრამ
არ არის ლამაზი, ხალხი, რამე, არ გვეყადრება.

გია ვასიკოს გაეცლება. ოთახში გაივლის. გურამს
თითქოს უფრო დაწეწარდა, მაგრამ წამიერი გაღი-
ზიანება დარეებს ხელს, თეფშს, რომელიც ადრე მა-
გიდაზე დაარტყა, მთელი ძალით ურტყავს და ტე-
ხავს.

მ ი ტ ო. კარგი ახლა, რა დაგემართათ?

გ უ რ ა მ ი. (თავს აქნევს. არავის არ მიმართავს.
მაგიდაზე არის დაშტერებული). დამჩაგრეთ არა,
დამჩაგრეთ...

მიტოს ამოხედვას.

გ უ რ ა მ ი. დამჩაგრეთ, არა? დამჩაგრეთ, ხომ?

მიტო. ვინ დაგჩაგრა, იუზგარ, მოთხარი... ვინ დაგჩაგრა, მოთხარი და ჩემთან ექნება საქმე...

გურამი. (მიტოს) გამიშვი რა, გავიდე.

მიტო. არა, იუზგარ, ეგრე როგორ გაგიშვებ.

გურამი. გამიშვი, რა, კაცო, ნუ გეშინია, არაფერს გადაეყრები (გალიზიანებით) გამიშვი, რა, აღარ მინდა აქა...

გია. (ოთახში დადის, შემოტრიალებს. გურამისთან მიდის) რა იყო, გურამ, ძმაო, რა გაუქვინე? გურამი. არაფერი, გამიშვი რა, გამიშვი, მეტს გთხოვო რამეს?

გია. თუ არაფერი მიწუენინებია, მაშინ ერთი ქიქა დადილით.

გურამი. კარგი, რა თავი დამანებე, სხვას ხომ არაფერსა გთხოვთ, თავი დამანებე.

მიტო. (გურამს) კარგი, იუზგარ, ჩვენ ძმობას ეგ არ ეყარდება (ვასიკო მაგიდასთან მიდის. ჩანგალს იღებს და რაღაცას ქვამს).

გია. (გურამს) შე მამატიე, ძმაო, ჩემს ოჯახში რომ რაღაცა მოხდება, ესე იგი, ჩემი ბრალია და მე მამატიე.

გურამი. კარგი ერთი, თუ ძმა ხარ.

გია. შენ იძიხი, რომ ხელი ვაგარტუი, აჰა, მოლი და შენც ვაგარტუი, ძმაო, მოლი, რა, ვინც რამე თქვას, ნამუსი შეურცხვეს. მოლი, რა, ვაგარტუი, ძმაო...

გურამი. კარგი, ხო...

გია. აჰა, რა იყო, შე კაცოცო, ეგრე ხომ არ შეიძლება მართლა.

მიტო. ხო, მორჩა ახლა. ერთი „პაჩი“ და მორჩა.

გია. არა, გურამ, დედას ვაფიცებ, თუ გულში რამე გაქვს, მოლი და ვაგარტუი, აი, იმ ლამაზ დედას ვაფიცებ, შენ რომ შევჩა. მოლი, რა, მოლი, ძმაო, ხმის ამომღების მართლა დედა რა ვთქვა.

მიტო. (გიას) კარგი ახლა, ჰო...

გია. არა, რატომ, ძმაო, შენ რატომ მეღლაპარაკებო მავს მაფიგროდ თვითონ მოთხარს.

მიტო. (გურამს) მოლი, ახლა, რაღაცა თქვი.

გურამი. (თაჩარგულია, მოხედვას) დამჩაგრეთ, არა? დამჩაგრეთ, არა...

გია. ვახ, ეს ვინა უოფილა... (ისევ ოთახისაკენ აპირებს ვასვლას, მიტო ხელს მოკიდებს).

მიტო. (გიას) ჰო, აკოცეთ ახლა ერთმანეთს და მორჩა.

გია. თვითონ არ უნდა, ძმაო, გამოვეყლო?

მიტო ხელს უბიძგებს გიას გურამისაკენ
მიტო. მიდი, ჰო...

გია. კიდევ ერთხელ, მამატიე ძმაო, მეტი რა გითხრა.

მიტო. (გურამს) აკოცეთ ახლა, ამდენი ხანი რიგდებით, უდიდ ვაზრა.

გურამი. კარგი ხო, ქალები ხომ არა ვართ... (წამოღებდა).

მიტო. ეგრე რა. შერიგებისა ახალი მოთლი უნდა გაიხსნას.

მიტო მაგიდის ქვეშ დაწყობილი ბოთლებიდან ერთ-ერთს იღებს.

გია. მომეცი, მე გავხსნი.

მიტო ბოთლს აძლევს. გია ხსნის, რამდენიმეჯერ ხელი მოუტეობდა. მთელი ამ ინციდენტის განმე-

ლობაში ნიკო თაჩარგული იჯდა მაგიდასთან. ახლა ამოხედავს. ვასიკო, შეუშის თვალები აქვს, ვასი მიაშტერდება.

ნიკო. ნუ აწვალებ ბოთლს. (გურამს) აქვს ბოთლი).

გია. (ნიკოს) რა თქვი.

ნიკო. ბოთლს, ბოთლს ნუ აწვალებ...

გია. კარგი, კარგი...

გურამი. ერთს ვიტყვი და გავალ...

გია. ეგრე არ გამოვა, ძმაო...

გია ბოთლს ვახსნის.

გია. (გურამს) არც მე და არც შენ, აგერ მიტო-მა თქვას (მიტოს უხსამს).

მიტო. ჩვენ გავეიმარჯოს. ესე ერთხმად დადილით. ღმერთმა კირი გვაშოროს და სიყვითე მოგვცეს. თქვენს შერიგებას გაუმარჯოს.

გია. არ გვიჩხუბია, ძმაო.

გურამი. გაუმარჯოს.

სვამენ.

ვასიკო მაგიდაზე ზის. ჩანგლით ქვამს.

გია. ვასიკო, დალიე.

ვასიკო. მძიმედ ვარ, რა, გია. მძიმედ ვარ.

გია. ჰო, დალიე ახლა. შენ დამირჩი საწერიულო...

ვასიკო. გავეიმარჯოს. (სვამს).

ნიკო ამოხედავს ისევ.

ნიკო. სვამთ არა, უჩემოდ, არა? (ვასიკოს მიხედვას). მომეცი ეგ „გალსტუი“.

ვასიკო. ხომ მაჩუქე, არა?..

ნიკო. ფეშქაშ, ფეშქაშ, მაგრამ ახლა მომეცი, ისე, საერთოდ ფეშქაშ...

ვასიკო (გიას) რა უნდა ახლა, ამას.

ნიკო. მომეცი ეგ ჩანგალი (ჩანგალს გამოგლეჯს) ხელიდან, მოისერის) აი, ასე, მომეცი ლოყა (უჩემეტს). თავისუფალი ხარ, საქმელს ესე უნდა ქამა (ხელთ გადამოიღებს რაღაცას. ხელი მოუსხლტება. ბოთლს ვაღმცევს) ეგ არაფერი. მოლი, რა, მოლი. ნიკომ იცის, რასაც აკეთებს. მოლი, რა (პალსტუნს ექაჩება).

ვასიკო. (გიას) ა, ხომ ხედავთ, რა დღეში ვარ, გია. ესე მაწამებს. ახლა ამას გლეხი ვგონივარ, გომის რომ უძახიან, ის ვგონივარ ახლა ამას. ა, შეხედე, შეხედე. ა, შენ შენი გალსტუი.

(მოიხსნის, აძლევს).

ნიკო. (პალსტუნს ჩააჩერდება) არა, ძმაო, ფეშქაშ. მე ხომ გითხარი, არა, ფეშქაშ (უქან უბრუნებს).

ვასიკო. არ მინდა ახლა, მომხსნი მერე კიდევ.

გია. კარგი, ხო, დალიეთ თითოც.

ნიკო. მოიცა, კაცო, ნიკომ იცის რასაც აკეთებს. (ფეხზე წამოღდომას ცდილობს. ვასიკოს დაეყრდნობა, ქუქას იღებს) ეს ჩვენ გავეიმარჯოს, მაგრამ დიოყოთ. (სვამს. გაქირვებით, მაგრამ იმ კაცის სიჩიუტით, რომელიც რატომღაც ქუქის დაეცას ჩაითქვამს და როგორც არ უნდა უქირვდეს, მაინც სვამს. სვენებ-სვენებით, გაქირვებით, მაგრამ მაინც).

მიტო. (გურამს) კარგი, ჰო, რა ცხვირი ჩამოუშვი.

გურამი. ვინ ჩამოუშვი, ბიჭო, ცხვირი.

ნიკო. ჩუ, ჩუმადა, ჩუ, გია, ის საღ არის, ის.

გია. რა?
ნიკო. ის, ყველაზე საჭირო რომ არის შიგადა-
შიგა.

ვასიკო. (იციან) შიგადაშიგა. არა. რა კაცია, პი-
რდაირი.

გია. (ვასიკოს) შენ მიყვი, ხომ იცი?

ვასიკო. სულ ჩემი საპატრონო როგორ არის
ეს კაცი (წამოდგება) წამო, წამო... (გაჟყავს).

ნიკო. (გზადაგზა ვასიკოს) შენ ხარ ჩემი ძმა, ხომ
იცი შენა.

ვასიკო. ვიცი, ვიცი, აქეთ გამოდი.

ნიკო. შენ ხარ ჩემი ძმა და შენ ხარ ჩემი ყვე-
ლაფერი.

(პაუზა).

(ადგილზე გაჩერდება). ხომ იცი შენა.

ვასიკო. წამოდი ახლა, წამოდი.

ნიკო. მოდი, გაყოცო, არა, კოცნა არ მინდა,
ლოკა მომე (უჩქმეტს). ესე. წამოდი ახლა. ეს გლ-
ბტუი ფეშქაშე. ისე რა, ქალაქურად, ხომ იცი შე-
ნა.

ვასიკო. ვიცი, ვიცი...

ნიკო. მაყოცე ერთი.

ვასიკო. კოცნის

ნიკო. ო, გენაცვალე, ძმა ხარ, წავიდეთ ახლა.

ნელ-ნელა გადიან. პარალელურად სუფრაზე საუ-
ბარი არ წყდება.

მიტო. (სუამის სასურგებუა გადაწოლილი) ეხლა
ერთს ვიტყვი, რა, კიდევ.

გია. მოდი.

მიტო. გურამ, ალავერდი შენთანა ვარ, იუზგარ.
გურამი ჰიქის შეესებას აპირებს.

მიტო. არა, ეგ არა, განსხვავებულია.

გურამი ავსებს, განსხვავებულს.

მიტო. მოდი, ქალებს, რა, ქალებს გაუმარჯოს.

გია. აუჰ (ხელებს გაშლის) აი, ესე ვარ რა, ხე-
ლების გაშლა მინდა, შემხედე, კარგი ვარ, არა. არა,
ძმურად, ხომ კარგი ვარ.

მიტო. კარგი ხარ, იუზგარ.

გია. არა, ხომ კარგი ვარ, არა.

მიტო. მაყალე ახლა.

გია. მე ასე ვიქნები. გეხვეწები რა, მე ესე ვიქ-
ნები.

მიტო. მოდი, რა, გაუმარჯოს. ახლა ქალი რომ
ყოფილიყო აქა, ყველანი მოწესრიგებულიები ვიქნე-
ბოდი, საყდლო, რამე...

გია. (აწყვეტიანებს). არა, ხომ კარგი ვარ, რა,
ძმობას გაფიცებ.

მიტო. მაყალე ახლა, რა დაგემართა.

გია. კარგი, კარგი, ჩემად ვარ, მაგრამ ასე ვიქ-
ნები.

მიტო. ეჰ, ყველაფრის ხალისი წავიდა, იუზგარ.
(სუამს).

გურამი. ქალებს გაუმარჯოს.

(სუამს).

გია. რას მერხუბებით (ხელებს ჩამოუშვებს). რა
მოხდა, თქვე კაი ხალხო, ერთხელ მეც გავშალო ხე-
ლები (მიტო და გურამი ჩუმად არიან).

გია. ე, ეგრე არ გამოვა (ჰიქას იღებს) გაუმარ-
ჯოს (სუამს).

შემოდის ვასიკო. ვასიკოზე ნიკოა ჩამოყვი-
ბული.

ვასიკო. წავალთ ახლა ჩვენ.

გია. დაიცა, სად უნდა წახვიდე.

ვასიკო. წავალთ ახლა ჩვენ. მძიმედ ვარ რა,
გია, მძიმედ დავთვერი ახლა მე. გაგიმარჯოთ. წა-
ვიდეთ.

ნიკო. (ამოხედავს) სად არის ლამარა? (ენა ეშ-
ლებს).

გია. ნიკო, ძმამო (ვასიკოს) რა დამართა?

ვასიკო. (ორ თითს მიიტანს პირთან) წავალთ
ახლა ჩვენ.

გია. დაიცა, რას იშოვით ამ შუადამისას.

ვასიკო. წავალთ ახლა ჩვენ. მძიმედ ვარ, რა.

მიტო. მძიმედ იქნები, იუზგარ, ამხელა კაცი წა-
მოგიყლიდა.

(იციანს)

ვასიკო. წავალთ ახლა.

ნიკო. (ისევ თავს წამოწვეს) ლამარა!

გია. თუ რამე ვერ იშოვით, აქეთ ამოდი. გა-
ფიცებ ოჯახს, თუ ისევ აქეთ არ ამოხვიდეთ.

ვასიკო. ეს გამისწორე, თორემ არ გაგიჩივრებენ
მანქანას (პალსტუხზე ანიშნებს).

გია პალსტუხს უსწორებს. კოცნის.

ვასიკო. გაგიმარჯოთ, აბა. (გაჟყავს).

გია. (მიძახებს) თუ ვერ იშოვით, აქეთ ამოდი.

მიტო. (გიას) ვინ არიან ესენი?

გია. (ხელს ჩაიქნევს) დაგრჩა კიდევ?

მიტო. არის, არის, მოდი აქა.

(გია გვერდით მიუქვდება)

მიტო. (ხელს გადახვევს) მაგრამ ცუდად წავი-
და ჩემი საქმე?

გია. რატომ?

მიტო. უფროსი, იუზგარ, უფროსი გადამიყლიდა.
რა ვქნა, მოკვლა? მაგისთვის თავის გაფუქება არა
ღირს. არადა, გასაქანს არ მაძლევს.

გია. დაიცა, თუ ძმა ხარ, დავლით და ეგ არის...

მიტო. რაღა ეგ არის, იუზგარ, ყველაფერი წყალ-
ში მეთრება, შენც ხომ იცი, რა დამიჭდა ეგ საქმე.
ყველაფერს თავი დაანებე, ნერვები, ნერვები ღაჯრ
არის.

გია. მოდი, რა, მოდი, მე ვიტყვი ერთს.

მიტო. დაიცა, ერთსაც მე და მერე შენ.

გია. სანამ აქ მადევს (გულზე ხელს დაიდებს),
სანამ აქ მადევს, რა, მიტო.

მიტო. კარგი, იუზგარ, მერე ჩემია.

გია. მოდი, რა...

გურამი. (თავჩარგული ზის. მაგიდაზე ხელს
ურტყამს) დამჩაგრეთ, არა, დამჩაგრეთ, ხომ, თქვე-
ნი პატრონი დედაც... დამჩაგრეთ, არა... (გიას ჰიქა
უქორავს ხელში. ერთხანს სიჩუმე ჩამოყრდა სუფრა-
ზე, გია სახეში ასხამს ღვინოს გურამს).

გია. აბა, შენ...

გურამი. (წამოიწვეა) ვახ, მე მოვკვდე (ბოლმა
აქვს ხმაში) პირი შეყარით, არა, პირი შეყარით?
(გაიწვეს, მიტო აკეცებს).

მიტო. რაღინს უყრიხარ, თავი გინდა შეგრჩენს
ცოცხალა?

გურამი. მომკალით, მომკალით თქვენ...

გია. ახლა მართლა მოკვლავ მაგ ლაწირაკს (წამოღებდა).

მიტო. (გიას) მაიცა, ეს მე დამითმე, იუზგარ, ეს მე დამითმე (ხელსა ჰკრავს გურამს. გასასელებლისავენ უბიძგებს).

გურამი. პირი შეკარით, არა? ხელი, ბიჭო, ხელი ჩაწვი, თქვენ სისხლს დავეცე, ოხ, მე მოვკვდი, მე მოვკვდი.

გია ერთ ადგილას დგას. უეცრად გაღიზიანება ეუფლება, მკვეთრი მოძრაობით წაიწვეს გურამისაკენ.

გია. მართლა და მართლა, რამდენი უნდა ილაპარაკოს, მაგისი...

მიტო აკეცებს.

მიტო. მოიცა, რა, ეს მე დამითმე, გთხოვ.

გია. შენ რატომ, შენ რატომ, მე თვითონ მაგისი...

გურამი. (შეტრიალდება) აქ დამელოდეთ ცოტა ხანს, თქვენ სისხლს დავეცე, თქვენსას (გაქცევას აბირებს. მიტო ხელს ჩააუღებს).

მიტო. მაიცა, იუზგარ, ერთად გავალთ.

გია. გაუშვი, ერთი, რისი მაქნისია, ვნახოთ...

გურამი. (მიტოს) ხელი, ბიჭო, ხელი გასწი.

გია. წამო, გარეთ გავიღეთ.

მიტო. მოიცა, მეტი, მაწყენინებ. ძმობას გავფიცებ, მაწყენინებ. ეს კაცი ჩემია.

გია. არა, როგორ...

მიტო. (ხელს კრავს გიას) მოიცა-მეთქი, რა, და ველაპარაკები და ამოვალ... (გურამს ხელს უბიძგებს) წამო, წამო.

გურამი. ხელი, ბიჭო.

მიტო. წამოდი-მეთქი, მო. (ხელს კრავს, გააგდება და თვითონაც გადის).

გურამის ხმა ისმის — ხელი, ბიჭო, ხელი... ხელი მეთქი.

გია გაყოლას დააბირებს. შეჩერდება, თითქოს მოეშვეება. შემოტრიალდება და მაგიდასთან მიდის. სკამზე ჩამოჯდება. ღვინოს ისხამს. თითქოს თავისთავთან ლაპარაკობს, მთვრალეებს ემართებათ ეს, როდესაც მარტონი რჩებიან, ერთ სიტყვას ამოიჩემებენ ხოლმე. ხმამალა და ბევრჯერ იმეორებენ მას.

გია. (ჩუმად). სიცარიელე, სიცარიელე, სიცარიელე (სახეზე მოისვამს ხელს. შემდეგ თითქოს დავიდა გონებამდგ სიტყვა მთელი თავისი მონიშნელობით. გია მაგიდაზე ურტყამს ხელს). ო, ეს ხმაურიანი სიცარიელე! (ფიზიკური ტკივილი ისევ მიაღწენებს). წამით გამოაფხიზლებს. ღვინოს სვამს. დგება. საწოლთან მიდის. წამოწოლა უნდა. შემოტრიალდება და იმ კარებს უყურებს, რომელიც მის ოთახს ნელის ოთახისაგან ყოფს. კარებს მიუახლოვდება, ხელს ჩამოუსვამს, ერთხანს გაყუჩდება. შემდეგ დაიხრება და ჭუჭურუტანში იყურება. ისევ გაიმართება. ჭერ ჩუმად ურტყამს ხელს კარებს, ჩუმადვე ეძახის — ნელი! ნელი! ნელი! შემდეგ თითქოს თავდავიწყებამდგ მიდის. კარებზე კაკუნითა და ძახილიც სულ უფრო და უფრო ხმამალაია, მომთხოვნის, სასწრაფოა.

გამოჩნდება ნელი.

ნელი. იუ ხმაურობ, მეზობლებს განაღმობს... გია შემოტრიალდება. ნელის მოხედვას. უაზროდ უყურებს.

გია. შენ საიდან?

ნელი. კარები ღია იყო.

გია. შენ, როგორ მოხვედი (გია იმ მდგომარეობაშია, როდესაც მის შეგნებამდგ ვერ დასულა ნელის გამოჩენა. მისი ძახილი იმდენად ნელის ნახვის სურვილით არ იყო ნაკარხვევი, რამდენადაც აფექტის შედეგი. ამიტომაც მას დრო ჰქირდება, რათა ბოლომდგ გაიხაროს, რომ მის წინ ცოცხალი ნელი დგას. (ნახვაც გადაღვამს ნელისაკენ) შენ საიდან?..

ნელი. ღმერთო, რას დაგიმსგავსებიათ აქაურობა (ოთახს მოაუღებს თვალს).

გია. ნელი... (მიუახლოვდება, მოხვევა უნდა. ნელი მსუბუქად მოიცილებს).

ნელი. დაიკადე, ოთახს მივაღაგებ...

გია. ნელი...

ნელი. სირცხვილია, რა დღეში ხარ.

გია. ნელი! შენ მოხვედი...

ნელი. შემეინდა მეზობლები არ გაგელევიებინა (სკამებს ასწორებს).

გია. (ხელს დაუჭერს) ნელი, მოდი, რა, მოდი.

ნელი. დაიკადე, გია.

გია. მოდი-მეთქი, რა.

ნელი. გია...

გია. მოდი, ჩამოხსნდეთ, სხვას ხომ არაფერს გასოვ... მოდი-მეთქი, რა... (ნელი ერთ ადგილას დგას) ვასო როგორა გყავს, ხომ არის კარგად. (ჩემში ირონია ეონავს).

ნელი. იუ ლაპარაკობ ასე...

გია. (სწრაფად) რა მოხდა, ბაბუაშენი მოვიკითხე. არ შეიძლება? არა, არ შეიძლება? თუ არ შეიძლება, მიიხარო.

ნელი ჩუმად არის. გია ერთხანს უყურებს.

გია. დავაშვე რამე? ბაბუაშენი მოვიკითხე. არ შეიძლება? ჩემი გოგო, მიიხარო, რა, თუ არ შეიძლება, მაშინ შემშლია. არ შეიძლება?

ნელი. შეიძლება...

გია. აბა, რა იყო, რას მიჭავრდები. არა, თუ არ შეიძლება, მიიხარო...

ნელი. (გაღიზიანებით) შეიძლება-მეთქი... მეტი რა გითხრა...

გია. (ერთხანს უყურებს) ხო, გენაცვალე, მოდი ახლა, მოდი, ჩემი გოგო, დამიჯერე... აი ესე, დაჭევი. აი ესე (თვითონაც ჩამოჯდება. მოფერება უნდა. ხელს წაიღებს ნელის სახისკენ) ნელი...

ნელი. გია, შენ მთვრალი ხარ...

გია. არა, ჩემი გოგო, არა, ნელი... (ისევ ეფერება).

ნელი. ი. (მსუბუქად მოიშორებს ხელს). შენ მთვრალი ხარ, გია...

გია. (უცებ) კარგი, მთვრალი ვარ. ვის რას ვუშავებ შენ. შენ გიშავებ რამეს? არა, აი, მიიხარო, რა, გიშავებ რამეს?..

ნელი. ი. არა...

გ ი ა . ხო, ჩემი გოგო, ხო... (მაგიდას ჩააჩერდება) მოდი, დავლიოთ, რა.

ნ ე ლ ი . არ გინდა, გაია...

გ ი ა . (ლინის ჩამოასხამს) მოდი, რა, დავლიოთ... მოდი, ხელები გავშალოთ (ნელის შეხედავს) შენ ჩემთან მოხვედი... (ისევ მაგიდას ჩააჩერდება) დღეს გენიალური დღეა. მოდი რა, ჩემი გოგო, მოდი გავვიდე. ნუ იქნები ესეთი რა... ხომ იცი, რომ არ მივარს ესე როცა ხარ... მოდი, რა, გავგიჟდეთ... რალაკები დავანგროთ... მოდი, რა, გვიყვარდეს... გვიყვარდეს... ვიგრძნოთ, რომ ვართ, გამიგე შენა... მოდი რა, დავლეწოთ ეს ყველაფერი (მაგრად ანჭრევს მაგიდას) დავლეწოთ, რა...

ნ ე ლ ი . გაია...

გ ი ა . (ყურადღებებს არ აქცევს) დავლეწოთ, რა, ეს ყველაფერი... მოდი, გავიდე... აი, ჩემი გოგო, გენიალური აჭრი დამებდა. გავიდე, რა, გავიდე და ბევრი ვიყვიროთ, ხელები, აი, ესე გავშალოთ (ხელებს შლის) და ბევრი ვიყვიროთ, ვუთხრაო ხალხს, რომ ჩვენ ერთმანეთი გვიყვარს და რომ შუა... ღამეა და ხვალაც გვეყვარება ერთმანეთი... ვუთხრაო, რომ ჩვენ ვართ, გამიგე, ჩემი გოგო... წამო რა წამო...

(ხელს მოკიდებს ნელის)

ნ ე ლ ი . დამშვიდდი, გაია.

გ ი ა . (ხელზე ექაჩება) წამო, რა, დამიჭრე, წამო...

ნ ე ლ ი . დამშვიდდი, გაია. შენ მთვრალი ხარ...

გ ი ა . (გალიზიანებით, ჭიქას დაარტყამს მაგიდაზე) ხო, ვარ, მთვრალი ვარ. რა მოხდა მერე. მითხარი, რა დაგეშართა, რა უნდა ამომიყვანე, რა მოხდა, მთვრალი რომ ვარ, ვიყო მთვრალი, რას ვაშვებ? აღიბრის მინდა. ახლა მინდა სწორედ, მთვრალი რომ ვარ, ამხელა არ გესმის ჩემი, ამხელა (ნეკა თითის ფრჩხილზე უთითებს) ამხელა არ გესმის ჩემი, ე... (თითქოს მოეშვება) ე, ჩემი გოგო, ე...

ნ ე ლ ი . კარგი, რა, გაია...

გ ი ა . (გალიზიანებით) კარგი... რა, კარგი... მითხარი ერთი, რა, კარგი...

ნ ე ლ ი . კარგი, ჩუმად, მეზობლები გაიგებენ...

გ ი ა . გაიგონ მერე, რას გაიგებენ გაუგებელს. აჰა, ავღლები და ვიყვირებ (წამოდგება) მეზობლებო... (ნელი მიეკრება. პირზე ხელს აფარებს).

ნ ე ლ ი . კარგი რა, გაია, გსზოვ, ჩუმად...

ნელის შეხება თითქოს დაანშივდება. ხელებს უყოცნას. ნელი თავს ინთავისუფლებს.

ნ ე ლ ი . მოდი, დავხსნეთ. მოდი, დავლიოთ, გაია.

გ ი ა . ჩემი გოგო...

ნ ე ლ ი . მოდი, დავლიოთ რა, დაღევა მომინდა...

გ ი ა . მოდი, ჩემი გოგო. (ჩამოსდებან).

ნ ე ლ ი . მოდი, ჩვენ გავვიმარჯოს (მოსვამს).

გ ი ა . გავვიმარჯოს (ხელს წაიღებს ნელის სახისაკენ) ნელი...

ნ ე ლ ი . კარგი, გაია. ახლა შენა თქვი სადღეგრძელო, მე ხომ ვთქვი უკვე, ახლა შენი ჭერია...

გ ი ა . ვიტყვი, რატომაც არ ვიტყვი, ვიტყვი... (ჭიქას ჩააჩერდება) როგორ მიჭირს, ჩემი გოგო, როგორ მიჭირს...

პაუზა

ნ ე ლ ი . რა მოხდა, გაია?

გ ი ა . (ამოხედავს) არაფერი... შენ არ გესმის ჩემი არაფერი... (ნელი ჩუმად არის).

გ ი ა . (ისევ მაგიდას ჩააჩერდება) რალაკები ხდებიან... რა... რალაკები ჩემს გარეშე... ჩემს მე ვარ და აღარცა ვარ... ვილაყები მოდიან... (პაუზა) რა მინდა ამ ხალხთან? (ნელის ამოხედავს) რა საერთო მაქვს... ვინ არიან... (პაუზა) რამდენი ხანია არაფერს ვაკეთებ... შენ კიდევ არ გინდა გამიგო. ხანდახან... მავიწყდება, რომ ვარსებობ, მერე ისინი მოდიან და ერთად ვხმობოთ... სიცარიელე ყოველთვის ხმარაინია, გამიგე შენა... (ისევ მაგიდას ჩააჩერდება. ხანმოკლე პაუზა). რალაკები ჩემს იქით და ჩემს გარეშე ხდება... გეგონება კრუხისაგან მიტოვებულ კერძებს ვიძლე და მოკრუნილები ჩანასახით ვსპობენ (ამოხედავს) იმგვალე კიდევ ესეთი გარსია, რა, ესეთი გარსია... (ნელის უყურებს) შენც როგორ არ გესმის ჩემი... (ამოსუნთქავს. სახე ეცვლება. ცრემლი ადგება. ეს ცრემლი უფრო ღვინისაგან გაღიზიანებული ფსიქიკის შედეგია) ე, ჩემი გოგო, ე... მაგრამ არაფერია... ეგრე ადვილად არ დავვარდები... რკინას, ჩემი გოგო, რკინას დადარღნი კბილებით... ნურავის ნუ ეგონება, რომ ძალა აღარა მაქვს. ყველაფერს ახლიდან დავიწყებ და არ დავვარდები... ძალა მაქვს... მე ვიცი, რომ ძალა მაქვს... ყველაფერი არ დაკარგული... რკინას დავღრღნი კბილებით, რკინას... დღეს ტყვილად არ უღამაპრავია ჩემზე... მე ბევრს ვავაკეთებ... შენ არ მოგისმენია, იქ რაები ილაპარაკეს... მე ბევრს ვავაკეთებ, ბევრს... უფლება არა მაქვს არ ვავაკეთო...

ნ ე ლ ი . გაია...

გ ი ა . გამიგე, უფლება არა მაქვს, აი, დაიცა (პაუზა) მიდი, მიდი, უჩრახი საწერი კალამი არის და ამოიღე...

ნელი ადგოლე ხის.

გ ი ა . მიდი-მეტიე რა, დამავიწყდება ... ე... (თვითონ წამოდგება, ბარბაკით მიდის უჩრახთან. აღებს, ისევ უკან ბრუნდება, მაგიდასთან ჯდება) ეს რა არის, ხელსახოცია... არა უშვას, მთავარია არ დამეკარგოს, მთავარია არ დამეკარგოს... (რალაკს წერს ხელსახოცზე) წედან მე გენიალური რალაკა ვთქვი. შენ ცერც გაიგე... მთავარია არ დამეკარგოს.

(ისევ წერს).

ნ ე ლ ი . გაია...

გ ი ა . მაცალე... მთავარია არ დამეკარგოს...

პაუზა

გ ი ა . ეს აქ ჩავლით... (გულის ჭიბეში იღებს ხელსახოცს) შენ გახსოვდეს, რომ აქ ჩავლით...

ნ ე ლ ი . გაია...

გ ი ა . ესე ადვილად არ დავვარდები... ყველაფერი არ არის... შენ ხომ გჭერა ჩემი... შენ ხომ გჭერა, ჩემი გოგო, შენ ხომ გჭერა...

ნ ე ლ ი . მე გჭერა, გაია...

გ ი ა . ხო, ჩემი გოგო, ხო გენაცვალე (თავზე უსვამს ხელს) მე რამხელა რალაკს ვავაკეთებ, იცი... ჩემი ცხოვრების წიგნს ვავაკეთებ... ე, ჩემი გოგო, ჭერ სადა ხარ...

ნ ე ლ ი . გაია...

გ ი ა . ხო, ჩემი გოგო...

ნ ე ლ ი . შენ სადღეგრძელო უნდა დაგელია...

გ ი ა . პაუზა. (შეხედავს) ბევრს ვლაპარაკობ, არა?...

ნელი. არა, მაგრამ შენ სადღეგრძელო უნდა დაგელო...

გია. (მაგიდას ჩააჩერდება) კი, ბევრს ვლანარაკობ... (ნელის ამოხედავს) მოდი, რა, მე მინდა ხელზე გაკოცო (მოუხერხებლად გადაიხრება. ხელზე (კოცნის) შენ გაგიმარჯოს.

ნელი რალაცის თქმას აპირებს.

გია. ჩუ, ჩუმად, მე მინდა შენ გაგიმარჯოს (სვამს).

ნელი. კარგი, გეუფოა...

გია. (დალევს, ნელის ფეხებს) შენ ხომ აქ იქნები, ნელი, ხომ არ დამტოვებ, ჩემი გოგო...

ნელი. გია...

გია. რა იყო...

პაუზა.

ნელი. ჩვენ არაფერი გამოგვივა.

გია. რა არ გამოგვივა.

ნელი. ჩვენ არაფერი გამოგვივა.

გია. რა არ გამოგვივა, მითხარი, კონკრეტულად მითხარი...

ნელი. (უყურადღებოდ, გაფანტულად) უკვე ორი წელია, რაც მე და შენ ასე ვართ... ხანდახან მეჩვენება, რომ უკვლავური იმ დღიდან დაიწყო, როცა ის წყეული ავარია მოხდა... (გიას შეხედავს), როცა შენს გვერდით ვარ, უფრო მეშინია, ვიდრე მაშინ მეშინოდ... (პაუზა) მე შენს გვერდით მეშინია...

გია. მე არ მესმის, ნელი...

ნელი. (ისევ გაფანტულად, მაგრამ ოდნავ შესამჩნევი გაღიზიანებით). საზიზარია, როცა თავს ნივთივთი გძრობ... შერვეული ნივთივით...

გია. (ხელის მოხვევას აპირებს) მე შენ მიყვარხარ, ნელი. ჩემი გოგო...

ნელი. (ხელს იშორებს) მე გუშინდელ დღეს არ გაპატიებ, გია...

გია. (თითქოს დაფიქრებულად) გუშინ, გუშინ, გუშინ საერთოდ არ მინახხარ, ჩემი გოგო...

ნელი. (გაღიზიანებით) მაგიტომ, სწორედ, მაკოტომ... ვიცი, რომ გავციენება, მაგრამ ეგ აღარ მადარდებს... შენ გეციენება ხოლმე ასეთ რალაცებზე... ღმერთო, როგორ მომიინდა გუშინ უკვილები მოგერომა ჩემთვის... არ ვიცი, რატომ, მაგრამ სწორედ გუშინ მომიინდა... მეჩვენებოდა, რომ უფლებად არ გქონდა არ გეგრძნო, როგორ მინდოდა... მერე ვიციც ბაზრის გადაწყვეტილებისაგან ვიყიდე და ვიგრძენი, რომ თვალზე ვერ შევხედავდი... ვიციც ბაზრის გადაწყვეტილებს, ასეთი თეფივით ქული რომ ახურავს, წვერი რომ აქვს სახეზე მოდებული და ბაზრის სუნი რომ ასდის... ვიგრძენი, რომ ვერ შევხედავდი... თითქოს ნაპარავს ვყიდულობდი... მერე წამოვიდი და თავს ვაიძულებდი მეფიქრა, რომ ეს უკვილები შენ მომართვი... მომიჩვენა, რომ ძალიან ღამაში უნდა ყოფილიყო ეს ფიქრი, ცოტა სასაცილოდ, მაგრამ ღამაში... (გაღიზიანებით) მე მათხოვროვით ვიგრძენი თავი... გესმის, მათხოვროვით... რატომ გავაკეთე, არა? იმიტომ, რომ მეც მინდა ვიღაცას სულ ცოტა მაინც უშურდეს ჩემი... შენ ამას ვერ გაიგებ... მე მათხოვროვით ვიყავი... თურმე მე არ მესმის ამისი... აღწერს მოუწონდა და მე არ მესმის თურმე... მე მათხოვროვით ვიგრძენი თავი, გესმის, მათხოვროვით...

(მკვეთი მოძრაობები, გასკლას აპირებს).

გია. (თვითონ წამოიწევა) ნელი! ნელი! ჩემი გოგო...

ნელი. (შემოტრიალებს) აღარ, აღარ... გაქმდე ასე მომართვა. მე ვერ ვიტან, როცა ამას ამბობ, აღარ-მეთქი, აღარ...

გია. (მოუხლოვდება) ნელი!... (ხელს მოკიდებს).

ნელი. ხელი გამიშვი, ხელი გამიშვი...

გია. ნელი... (მთელი ძალით იტრას გულში. ზურგით დღას მყურებლისკენ. ნელის სხეულს ფარავს. ნელი თავიდან წინააღმდეგობას უწევს, შემდეგ მიყურდება. ერთხანს ესე არიან. გია მოეშვება).

პაუზა.

ნელი. გია!...

გია. ხო, ჩემი გოგო...

ნელი. გია...

გია. (მოღლილად). მოდი, ჩამოვსხდეთ (სავარძელში ჩამოვდება. დაახლოვებით ისევე დააწყობს ხელებს, როგორც ნელის ბაბუცა ეწყობს. თავს სავარძლის საზურგეს მიაყრდნობს).

ნელი. ნუ ზიხარ ასე...

გია. რა თქვი?

ნელი. ნუ ზიხარ ასე, ნუ...

გია. (წამოიწევის) რატომ?

ნელი. (სავარძლის სახელორიდან მოაწორებინებს ხელებს) ნუ ზიხარ-მეთქი ასე...

გია. კარგი, რა დაგეგმარა, მოდი, აქ ჩამოიჩქეი. (სავარძლის სახელორზე ანიშნებს. ნელი ჩამოვდება).

ნელი. გია (ბოლო ბეგრას გაგრძელებულად ამბობს). ნულარ დაქდები ასე, ხო...

გია. კარგი... (ემჩნევა, რომ მოღლილია).

ნელი. გია (ისევ ისე გაგრძელებულად ამბობს ბოლო ბეგრას).

გია. ხო, ჩემი გოგო...

ნელი. (ევერება გიას. თმებზე ხელს უსვამს). შენ რატომ ხარ ასეთი პატარა მაიმუნი?..

გია. (იციის) რა ვიცი, ჩემი გოგო...

ნელი. არა, მითხარი, რატომ ხარ ასეთი პატარა მაიმუნი...

გია. (ევერება) რა გითხრა, აბა...

ნელი. ამ თვალებს ამოგჩიქნი მე შენ...

გია იციის.

ნელი. ამ თვალებს ამოგჩიქნი და კიდევ ცხვირს მოგაჭირ და კიდევ ყურებს და სპირტიან ქილაში შევინახავ...

გია. აბა, შენ იცი.

(მოღლილი სიცილი).

ნელი. გია... (ისევ ისე გაგრძელებულად ამბობს ბოლო ბეგრას).

გია. რა იყო, ჩემი გოგო...

ნელი. გია...

გია. ხო...

ნელი. არა, ნამდვილად უნდა ამოგჩიქნიო ეგ თვალები და ეს თმებიც უნდა გადაგეპარო (იციის). რა სასაცილო იქნები, არა?...

გია. აბა.

ნელი. გია... დღეს ახალი პასიანსი გავშალე. ძალიან იშვიათად გამოდის და გამოვიდა, ხომ იცი...

გია. შენმა პასიანსმა კიდევ შემოკლა...

ნელი. რატომ, სულელიო?

გია. რა ვიცი (ხელზე კოცნის) მოდი, ასე გქონ-

დეს ხელი, ასე, ჩემი გოგო...

ნელი. ვია (ბოლო ბგერას გაგრძელებულად ამბობს).

გია. ხო (თითქოს ჩათვლემას აპირებს).

ნელი. ვია...

გია. რა იყო, ჩემი გოგო...

ნელი. გეძინება?

გია. არა, ასე კარგად ვარ.

ნელი. ვია, შენ ხარ ჩემი პატარა, რა ხარ?

გია. მაიმუნი...

ნელი. მაიმუნი კი არა, მაკაკა ხარ...

გია. კარგი, მაკაკა ვარ...

ნელი. ვია!

გია. ხო.

ნელი. რატომ შეგეცა ხელში ჩემმა პასიანსმა?

გია. არა, ჩემი გოგო, არ შემიცლა.

ნელი. არა, რატომ შეგეცა ხელში?

გია. არა, შენს თავს ვფიცავარ.

ნელი. ვია!..

გია. ხო, ჩემი გოგო.

ნელი. რატომ არ მეციოხები, რა ჩავუთქვი?

გია. რა ჩავუთქვი.

ნელი. არა, რატომ არ მეციოხები?

გია. აი, ხომ შეგეციოხე, არა?...

ნელი. არა, ეგრე არ მინდა მე.

გია. (ხელზე კოცნის ნელის) შენ ხომ აქ იქნე-

ხა?

ნელი. რატომ არ მეციოხები, მითხარი...

გია. აი, ასე გქონდეს ხელი. (სახესთან მიიტანს ნელის ხელს).

ნელი. მართლა პატარა მაკაკა ხარ...

გია. (ამობნედავს) შენ ხომ აქ იქნები, ჩემი გოგო...

ნელი. (ეფერება. ოთახს თვალს მოავლებს, წამოდგება) ღმერთო, რა არეულობაა... (სკამებს მიაწყობს). ოთახის დალაგებას იწყებს. გაისგან ზურგშექცევით არის) არა, რას ჩავუთქვამდი, აბა, მაგასაც იორ ხედები, ღმერთო, რა სულელი ხარ. ვერ ხედე-

ბი, იმიტომ, რომ სულელი ხარ და მაკაკა ხარ... რა ჩავუთქვი და ასეთი პატარა და მჩხვანა? (იციინს, დაიხრება და გატეხილ თელში იღებს) რა პატარა ხარ და აგიმსგავსებიათ აქაურობა. აბა, შეიძლება უსსს... გიდას ტილოს ვადაუსევამს წარმოგიდგენია?.. ასეთი პატარა, მჩხვანა და თან სულ იფისავს (იციინს) ვია ისევე ისე დააწყობს ხელებს საფარძლის სახელურზე. თავს საზურგვეს მიყრდნობს, ჩაეძინება. ამ წუთას იგი ნელის ბაბუსავით უნდა იყოს. ნათდება ნელის ოთახიც. მაგიდაზე, ლარნაკში ყვავილებია. ნელის ბაბუსა მუქი ფერის მოსასხამი აფარია. სახეზე გაშლილი გავფითი ადევს. ნელი საუბარს აგრძელებს) ღმერთო, რა სულელი ხარ, რა სულელი ხარ, რა სულელი ხარ... შენც ხომ თქვი, რომ გინდა, მეც მინდა... ასეთი პატარა და სულ ჩხავის (იციინს). მერე მე ძუძუს ვაძლევ, ის ჩხავდება და ტუჩებს ასე შვრება (იციინს. მაგიდის დახვევებულ ბოლოებს შეხედავს). რამდენი ბოთლი დაგიხვავებიათ. ადგები და თვითონ ჩააბარებ. ან ეს თევზების გატეხვა რა იყო... ეჰ, არ არის შენგან საშველი... (ისევე გაიმართება, მაგიდას უსევამს ტილოს. სახე ერთ წერტილზე აქვს გაშტერებული). წარმოგიდგენი?.. ხისც შენნარიო პატარა მაიმუნი იქნება... მე ხანდახან გავვებრაზდები ხოლმე და უკან ხელს მოვარტყამ. ბავშვის გათამამებაც არ ვარგა. ჩვენ სამიფენი ერთად ვიქნებით... მერე ახალი წელი მოვა და მე და ვია უამრავ ბრჭყვილა სათამაშოს ვიყიდით... მერე ჩვენ შევეხვეწებით ვიას და ვია თერთ ჩიჩილკის ჩამოვციტანს. (დაიხრება, რამდენიმე ცარიელ ბოთლს აიღებს) ეგ არაფერია, რომ ჩიჩილკაზე ზეგარ სათამაშოს ვერ ჩამოვციდებით. ეგ არაფერია... ჩვენც ავადგებით და გვერდით მოვუწყობთ... უფრო ღამაშიც იქნება. (შეტრიალდება, გატეხილი თელში და რამდენიმე ცარიელი ბოთლი გააქვს სამშაველოსაკენ, იციინს) ამას როგორ ვერ მიხვდი, ღმერთო, რა სულელი ხარ, რა სულელი ხარ... (გადის).

ფარდა

«САБЧОТА ХЕЛОВЕНА» («СОВЕТСКОЕ ИСКУССТВО»)

№ 1, 1985

ЕЖЕМЕСЯЧНЫЙ ЖУРНАЛ МИНИСТЕРСТВА КУЛЬТУРЫ
ГРУЗИНСКОЙ ССР

ВРАЖДА РАЗРУШАЛА,
ЛЮБОВЬ СОЗИДАЛА

Мурман Доделиა

КУЛЬТУРА И ИДЕОЛОГИЧЕСКАЯ
БОРЬБА

Передовая статья посвящена подготовке к 40-летию победы советского народа в Великой Отечественной войне. В ней рассказывается о вкладе и участии деятелей различных отраслей грузинского искусства в этой жестокой борьбе, о созданных ими произведениях, которые и сегодня не утратили своего значения (стр. 2).

В статье рассматриваются главнейшие аспекты идеологической борьбы, охватывающей все сферы — экономику, политику, мировоззрение, образ жизни и т. д. (стр. 9).